

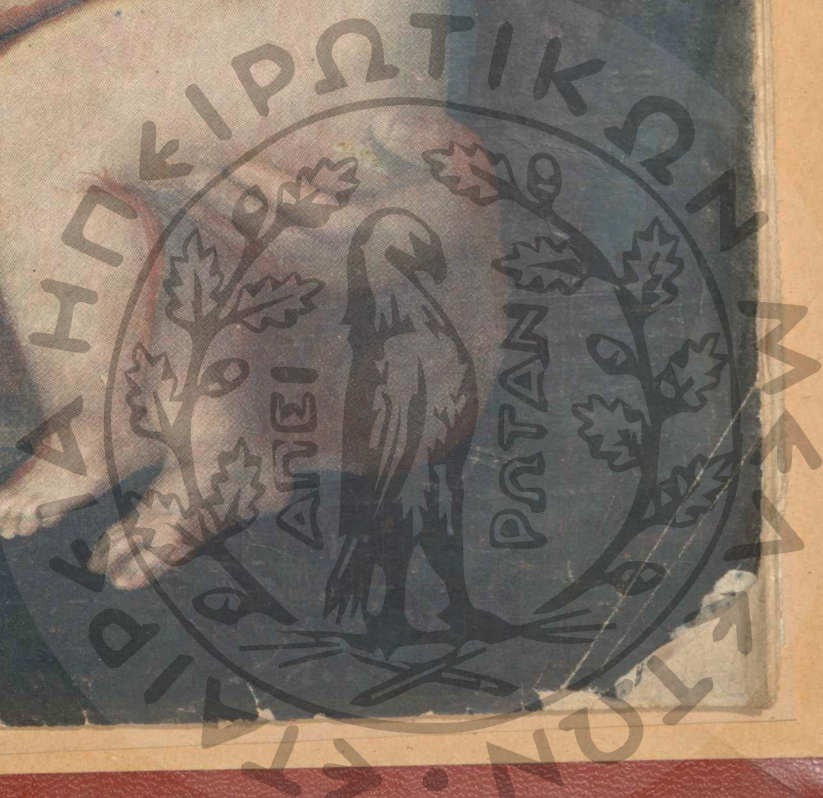
ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΧΡΙΣΤΟΥ

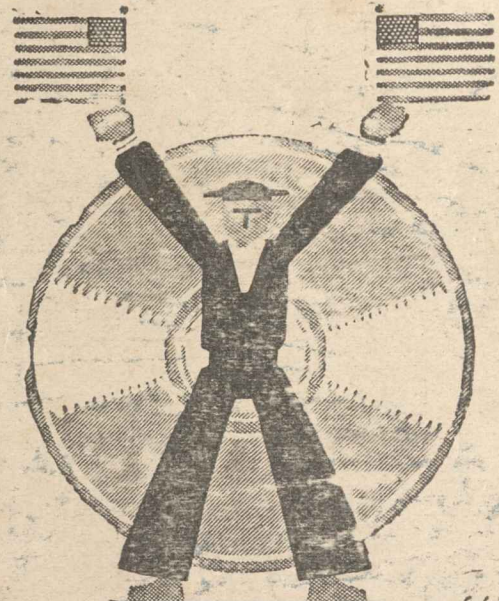
1927

ΝΕΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ

194

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

BRUNSWICK

The best American Dance Record

**ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ
ΔΙΣΚΟΙ**

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΛΕΞ. ΚΟΚΟΛΗΣ & ΣΙΑ

(ΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 9)

ΞΕΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ

Γαλλικά, Αγγλικά, Γερμανικά, Ιταλικά, Ισπανικά, Εσπεράντο, Λατινικά, ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ & ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ, Δακτυλογραφία, Ζωγραφική, Σκιτσογραφία. Δ. Χ. ΤΣΑΜΗΣ.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΣΑΜΙΣΤΟΝ Πλατ. 'Αγ. Θεοδώρων
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΓ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΞΕΝΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ. ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ & ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΧΑΡΤΙΑ ΚΑΡΤΕΣ-ΠΛΑΚΕΣ-ΦΙΛΜ "WELLINGTON,"

Η ανώτερα μάχη του κόσμου εις τιμάς ακριβές

WELLINGTON & WARD Ltd

Γενικός Αντιπρόσωπος Κ. Β. ΞΑΝΘΟΣ, Στοκ Φέξη 68, Αθήναι

ΔΩΡΑ - ΔΩΡΑ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΒΟΡΤΑΣ

ΣΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΑΠΑΔΑΤΟ

Κρύσταλον Πορσελίνη, οδός Μητροπόλεως 6 και Εσπερία οδός Βουκουρεστίου 6 πωλούνται τα αριστουργήματα της Έλληνικής Βιομηχανίας Κρυστάλλων του Έργασταίου των «ΕΣΠΕΡΙΑ» ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΔΩΡΟΝ

Τσάντες - Αρώματα - Καλλυντικά - Κάλτσαι - Γάντια.

= Τιμαί Δουγιάι =

Δ. ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ - Έρμου 64

Η ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Η σύγχρονος γυναίκα ήρτισεν να εγκαταλείπη όλίγον κατ' όλίγον τας διαφόρους αλοιφάς ή κρέμας, και λοιπός λιπαρός και δυσάρεστους οσείας. Έγκαταλείπει ωσαύτως και τας διαφόρους λουσιών με βίαν το οινόπνευμα καθότι αὐταί ἀποξηραίνουν τὸ δέμα.

Τὸ ΠΑΡΘΕΝΙΚΟΝ ΥΔΩΡ (Eau Virginal) εἶνε ἡ πραγματοποιήσις τοῦ ἰδεώδους τῆς ωραιότητος, εἶνε τὸ πραγματοποιηθὲν ὄνειρον τῆς ὑγιεινῆς τοῦ δέματος.

Τὸ ΠΑΡΘΕΝΙΚΟΝ ΥΔΩΡ (Eau Virginal) εἶνε ἡ τελειότερη θηρπικὴ οὐσία τοῦ δέματος, τὸ θαυμασιώτερον τονωτικὸν τῶν δερματικῶν ἰσθῶν. Καθιστὰ καὶ διατηρεῖ τὸ δέμα, δροσερόν, ἀπαλὸν καὶ λεῖον.

Κατ' ἐξοχὴν ἀσηπτικὸν καθιστᾷ ἀβλαβὴ τὰ δειγμάτια τῶν μυῶν, σινιπῶν, καὶ κωνόπων.

Θεραπεύει τὰ σπασίματα τῶν χειρῶν, προφυλάττει τὸ δέμα ἀπὸ τῆς ἡλιασίου, ἔξανθήματα (σπείρια) ὡς καὶ ἀπὸ τὴν κοκκινάδα.

Θεραπεύει ἐξ ἀρχῆς τῆς χρήσεώς του πᾶν εἶδος ἐρεθισμοῦ ἢ φαγοῦρα, προκαλουμένων ἐκ τοῦ ἰδρώτος καὶ τῆς ὑπερβολικῆς θερμότητος ἐπὶ τοῦ σώματος τὸσον τῶν βρεφῶν καὶ νηπίων ὅσον καὶ τῶν μεγάλων.

Η χρήση του ἐπὶ τινι χρόνον προφυλάσσει ἐναντίον τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἡλίου καὶ λευκαίνει τὸ δέμα.

Τὸ ΠΑΡΘΕΝΙΚΟΝ ΥΔΩΡ (Eau Virginal) δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ τὴν περιποίησιν ὅλων τῶν μερῶν τοῦ σώματος, προσώπου, χειρῶν, βραχιόνων, λαγύων, στήθους, ποδῶν κτλ. Θεωροῦντες περὶ τὰς κομπώδεις διαφημίσεις, σὰς λέγουμεν μόνον: δοκιμάσατε τὸ ΠΑΡΘΕΝΙΚΟΝ ΥΔΩΡ (Eau Virginal) διότι τὰ γεγονότα ὁμολογῶν εὐγνωστότερον τῶν ρεklamῶν.

Τὸ ΠΑΡΘΕΝΙΚΟΝ ΥΔΩΡ (Eau Virginal) πωλεῖται μόνον εἰς τὸ Φαρμακείον Δ. Παπαδάστα Προσέτιον 10.

Γενικός Πράκτωρ διὰ τὴν Ἑλλάδα τῆς

SOCIÉTÉ DE L'EAU VIRGINALE CO

PARIS - BRUXELLES

Π. Α. ΠΕΡΟΓΛΟΥ

3 Πλατεία Ὀμονοίας 3

ΠΟΥΔΡΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗΣ

Εἶνε ὁ καλλίτερος σύντροφος ἐκαστῆς κυρίας. Μὴ ἐμπεριέχουσα οὐδὲν βλαβερὸν στοιχείον, κάμει βελούδινο δέμα, μεταχειριζομένη δὲ μετὰ τῆς κρέμας Ροδαλίνης δίδει εἰς αὐτὸ ελαστικότητά καὶ δροσερότητα. Ὑπάρχει εἰς ὅλους τοὺς κοσμητισμοὺς.

ΚΑΛΤΣΑΙ ΜΕΤΑΞΟΥ

Τὸ ζεύγος ΔΡΑΧΜΑΣ 125

Ἐπ' ἐξοχίᾳ τῶν ἐορτῶν προσφέρομεν πρὸς τὴν πολυπληθεῖ πελατείαν μας Κάλτσες μεταξωτὲς ἀντοχής πρὸς Δραχμὰς 125 τὸ ζεύγος

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

& Ν. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΜΟΥ 106

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δύο δωμάτια καὶ κουζίνα. Πληροφορίαι στὰ γραφεῖα μας.

SEL RADIOGENE ΡΑΔΙΟΥΧΟΝ ΑΛΑ

Θεραπεύει τάχιστα τὸν ΤΕΤΑΝΙΣΜΟΝ, ΑΡΘΡΙΤΙΝ, ΡΑΛΓΙΑΣ, ΙΣΧΥΑΛΓΙΑΣ, ΚΡΑΝΙΑΣ, ΠΟΝΟΥΣ ΝΕΦΡΩΝ, ΣΗΣ, ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΝΗΠΙΑΤΟΣ.

Νεώτατον Φάρμακον τῆς Γαλλοῦ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΔΙΟΥ, περιέχον Ράδιον εἰς ἐξοχίᾳ. Εἶναι ἡ τελευταία ἐκκρηκτικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ Ραδίου εἰς τὴν ἱατρικὴν νὰ λαμβάνεται ἐκκρηκτικὴ πλυντὶς τὸ αἷμα, τὸναι τὸν γανισμόν.

Πωλεῖται εἰς τὸ Φαρμακείον

Ἀντιπρ. ΑΔΕΛΦΟΙ Γ. ΚΑΤΟΙ 31 ὁδὸς Αἰέλου, 31

ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΟΛΙΟΝ & ΠΡΑΚΤΟΡΙΟΝ

Γ. ΒΡΕΤΤΟΣ & ΣΙΑ

(Ἐναντὶ Ἰωνικῆς Τραπεζῆς)

Φέρομεν εἰς γνάθῳ τῆς παλαιοῦς πελατείας μας ὅτι καὶ τὰ στήματά μας μετεφέρθη εἰς τὴν διευθύνσιν.

ΤΡΟΦΟΣ

ΛΟΜΒΑΡΔΙΑΚΟΝ ΤΑΜ

ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΟΛΟΝ

ΕΓΓΡΑΦΗ

ΕΓΓΡΑΦΗ

ΕΓΓΡΑΦΗ

ΕΓΓΡΑΦΗ

ΕΓΓΡΑΦΗ

ΕΓΓΡΑΦΗ

ΕΓΓΡΑΦΗ

ΕΓΓΡΑΦΗ

ΕΓΓΡΑΦΗ

ΕΓΓΡΑΦΗ

ΕΓΓΡΑΦΗ

ΕΓΓΡΑΦΗ

ΕΓΓΡΑΦΗ

ΕΓΓΡΑΦΗ

ΕΓΓΡΑΦΗ

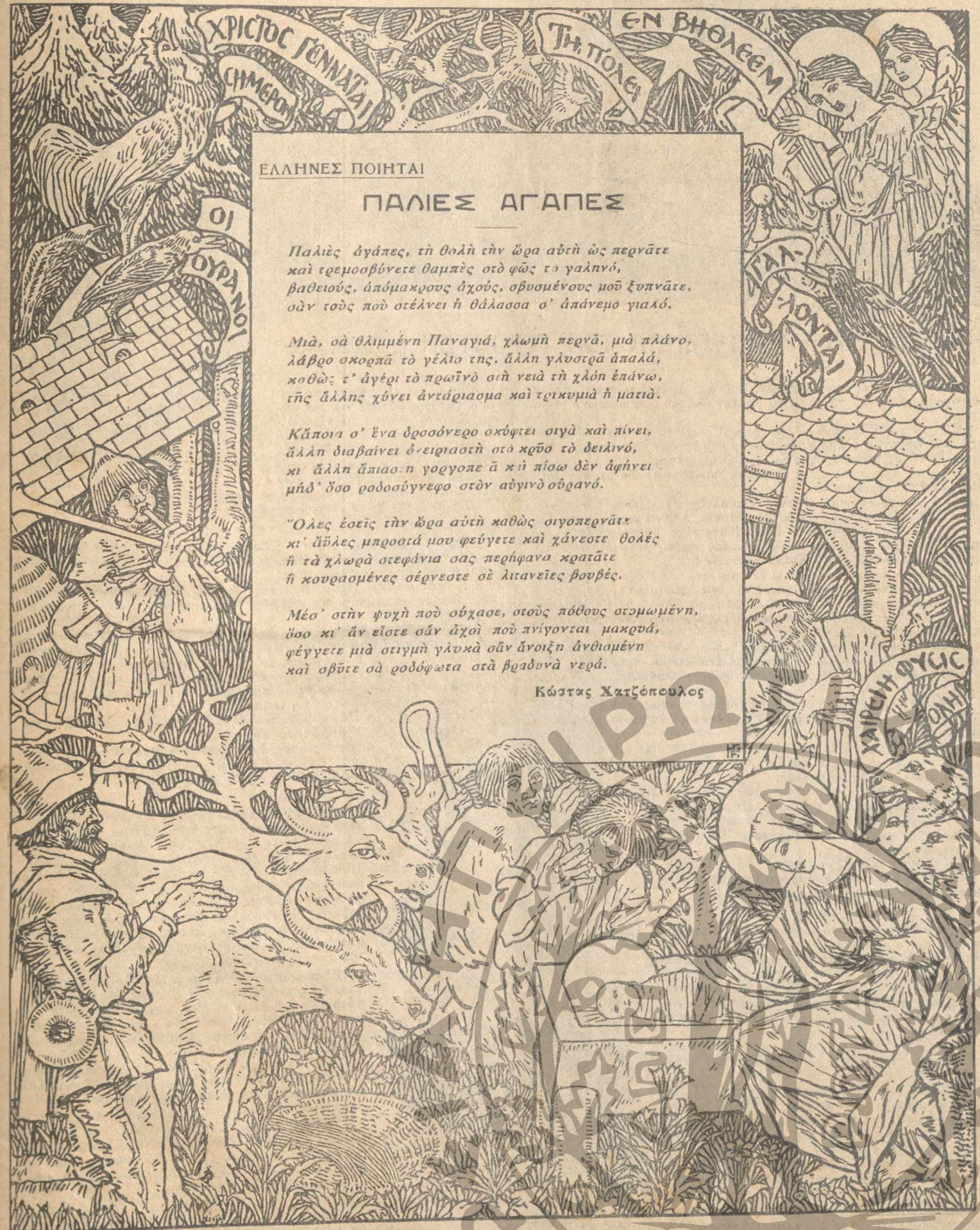
ΕΓΓΡΑΦΗ

ΕΓΓΡΑΦΗ

ΕΓΓΡΑΦΗ

ΕΓΓΡΑΦΗ

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ," ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΑΛΙΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Παλιές ἀγάπες, τὴ θολὴ τὴν ὥρα αὐτὴ ὡς περνάτε καὶ τρεμοσβύνετε θαμπές στὸ φῶς τοῦ γαλινῶ, βαθειοῦς, ἀπόμακρους ὁχούς, οὐρανόθεν μοῦ ξεπνάντε, σὲν τοὺς ποὺ στέλνει ἡ θάλασσα σ' ἀνέμερο γιαιλό.

Μιὰ, σὰ θλιμμένη Παναγιά, χλωμὴ περνᾷ, μιὰ πλάνο, λάβρο σκορπᾷ τὸ γέλιο της, ἄλλη γλυστῶ ἀπαλά, κοθῶ: τ' ἀγέρι τὸ πρωτὶνὸ σὲν νεῖα τὴ χλόη ἐπάνω, τῆς ἄλλης χθὲν ἀντάρασμα καὶ τρικυμιὰ ἡ ματιὰ.

Κάποιε σ' ἕνα δροσόνερο οὐκίφει σιγὰ καὶ πίνει, ἄλλη διαβαίνει δ-ειριστὴ στὸ κρῶς τὸ δειλινό, καὶ ἄλλη ἄπιασ-η πορτοπέ α καὶ πίσω δὲν ἀφήνει μὴδ' ὅσο ροδόσύννεφο στέν ἀγινὸν σθρανό.

"Ὅλες ἐσεῖς τὴν ὥρα αὐτὴ καθὼς σιγοπερνάτε καὶ ἄλλες μπροστὰ μου φεύγετε καὶ χάνεστε θολές ἢ τὰ χλωρὰ στεφάνια σας περὶ φανα κρατᾶτε ἢ κουρασμένες σέρνεστε σὲ λιτανεῖες βουβές.

Μέσ' στὴν ψυχὴ ποὺ σὺχασε, στοὺς πόθους στερωμένη, ὅσο καὶ ἂν εἴστε σὲν ἀχοὶ ποὺ πνίγονται μακριὰ, φέγγετε μιὰ στιγμή γλῶκα σὲν ἀνοιχτὴ ἀνοιχμένη καὶ σβύτε σὰ ροδόφωτα σὰ βραδυνὰ νερά.

Κώστας Χατζέπουλος

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΡΕΜΠΙΝΣΚΙ

ΠΑΓΩΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἡ πόλις ξύπνησε βυθισμένη στὸ χιόνι. Τὰ βουνὰ γύρω εἶναι κατάλευκα, οἱ δρόμοι στρωμένοι κι' ὁ οὐρανὸς ἀπὸ πάνω σταχτὸς φαινόταν σὰ νὰ ἤθελε νὰ πλησιάσῃ τὴν νεκρὴ γῆ γιὰ νὰ τὴν φιλήσῃ.

Ὅλοι οἱ θόρυβοι τῆς παραμονῆς εἶχαν σβύσει, σὰν νὰ πέθανε ἡ μεγάλη γῆ.

Ἀπὸ τὸ βράδυ τὰ παιδιά εἶχαν τρέξει ἀπὸ σπιτί σὲ σπιτί καὶ οἱ μεγάλοι εἶχαν ἀνταλλάξει κουλούρες καὶ φρούτα καὶ ὅσοι δὲν εἶχαν οἰκογένεια ἐπῆγαν νὰ περάσουν «τὴν μεγάλη νύχτα» σὲ φιλικὰ τὸν σπιτία. Τώρα ὁμως πού ἡ γιορτὴ ἤρθε πειὰ καὶ ὁ Σωτὴρ εἶχε κατεβῆ στὸν κόσμον, ἡ γαλήνη, μὴ νεκρικὴ γαλήνη καὶ ἡ ἡμέρα εἶχαν διαδεχθῇ τὸν θόρυβο. Οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν χτυποῦσαν δυνατὰ καὶ χαρμόσυνα καὶ ὁμως οἱ ἄνθρωποι τῶν οὐρανόντων μὲσα σὲ τὸ παχὺ χιόνι, πού κέπαιζε τὴ φύσι.

Ἔτσι ἡσυχία καὶ ἀθόρυβη ἐπέρρασε ἡ ἡμέρα. Σ' ὅλα τὰ σπιτία μὲσα ἐδοῦντο ἡ ζωὴ καὶ ἡ χαρὰ τῆς μεγάλης ἐορτῆς. Ἀλλὰ ἔξω στοὺς δρόμους ὁ θόρυβος σβηνόταν, σὰν νὰ φοβόταν καὶ αὐτὸς τὸν παγωμένο ἀέρα καὶ τὸ λευκὸ τοῦ χιονιοῦ μυστήριον.

Τὸ βράδυ μὴ ἐκλεκτὴ συντροφιά φίλων εἶχε συναχθεῖ στὸ σπιτί τοῦ γέρω Ματθαίου. Πλούσιο πάντοτε καὶ ἀνετὸ τὸ σπιτί φαινόταν τώρα σὰν ἀταίριαστο στὸν γέροντα ἐκείνον, πού εἶχε μείνει μόνος στὸν κόσμον, ἀφοῦ ἔχασε τὸ ἑνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ παιδιά του καὶ τελευταία τὴ γυναῖκα του.

Οἱ φίλοι πού τὸν ἤξεραν καλὰ τὸν φιλόσοφον γέροντα καὶ ἦσαν βέβαιοι ὅτι θὰ βροῦν στρωμένο πλούσιο τραπέζι, μὲ φρούτα κρασιὰ καὶ ὅτι θ' ἀκούσουν ἱστορίες χαριτωμένες ἀπὸ τὸ στόμα του, δὲν θῆλ' ῥαν νὰ τὸν ἀφήσουν καὶ αὐτὸ τὸ ἔτος μοναχὸν καὶ ἐπῆγαν νὰ τὸν συντροφεύουν.

Τὸν βόηκαν εὐθύμω πάρα πολὺ, καὶ παιδρὸ τὸν Γέρω-Ματθαίου. Ὅπως κἀθε πρωὶ κι' ἐκεῖνο τὸ πρωὶ εἶχε πάει στὸ νεκροταφεῖο καὶ γονάτισε στὸ μέρους πού ἦσαν οἱ δικοί του. Κάτι τοὺς μουρμούριζε πάλιν, σταυροκοπήθηκε καὶ ἔφυγε.

Ὁ φύλακας πού ἔκανε τὸν πρωῒνὸ του περίπατο μὲσα στὸ κοιμητήριον, τὸν εἶδε εὐθύμω καὶ περισσότερο παιδρὸ ἀπὸ ἄλλες φορές. Καὶ μὲ τὴν ἀπάνθρωπο φιλοσοφία τῶν ἀνθρώπων τὸν ἐπαγγέλιματός του, εἶπε μὲσα του :

— Τί ἔχει ὁ Γέρω-Ματθαῖος καὶ εἶνε ἔτσι εὐχαριστημένος σήμερα ; Μήπως ἄρχισε νὰ ξεχνᾷ τοὺς δικούς του ;

Τὴν ἴδια σκέψ' παρ' ὀλίγον νὰ κάνουν τὸ βράδυ καὶ οἱ φίλοι του ὅταν περάσαν στὴν τραπέζια. Τὸ τραπέζι τοῦ γέρω-Ματθαίου, δὲν ἦταν τὸ συνειδημένο τραπέζι ἄλλων Χριστουγέννων. Ἦσαν παρατεθῆ ἐπιτραπέζια ἀσημένια, χρυσὰ ποτήρια καὶ μαχαίρο-πορτοῦνα καὶ μὲσα σὲ ὑψηλὰ ἀνθοδοχεῖα σπάνια ἀνθὰ πού διετηροῦντο στὸ θερμὸ κλίμα σκόρπιζαν γύρω εὐωδιὰς πού μεθοῦσαν τοὺς καλεσμένους.

— Ἰβάν, εἶπεν ὁ γέρω-Ματθαῖος στὸν ὑπηρέτη του, ὅταν τὸ γεῦμα ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ. Πήγαινε νὰ φέρῃς τὸ κρασί πού σοῦ εἶπα.

Ὁ ὑπηρέτης ἤρθε σὲ λίγο μὲ ἔξη μποτίλιες, πού ἅμα τίς εἶδανε οἱ καλεσμένοι ἐμειναν ἐκστατικοί. Ἦξεραν ὅτι ἦταν τὸ θαυμασιό κρασί τῶν πενήντα ἐτῶν, τὸ ὁποῖο ὁ γέρω-Ματθαῖος φύλαγε μὲ στοργὴ καὶ δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ τὸ ἀνοίξῃ.

— Ἐπὶ τέλους! φώναξε χτυπώντας τὰ χέρια του μὲ χαρὰ, ὁ Ἀντώνης Πέτρος. Θὰ πιούμε αὐτὸ τὸ θαῦμα !

Καὶ γυρίζοντας στὸν οἰκοδεσπότη τοῦ εἶπε :

— Πῶς τὸ ἐπαθες αὐτὸ γέρω-Ματθαῖε ;

— Φίλοι μου, εἶπε ὁ γέρω-Ματθαῖος, σοβαρά, αὐτὸ τὸ κρασί δὲν μοῦ χρειάζεται πειὰ.

Ἀπόψε εἶνε τὰ τελευταία Χριστούγεννα πού κάνω μαζί σας. Μὴ λησμονάτε ὅτι ἔχω κι' ἄλλους πού μὲ περιμένουν ἐκεῖ κάτω...

Οἱ προσκαλεσμένοι κύτταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ἐκθαμβοί, τί ἤθελε νὰ πῇ ὁ Γέρω-Ματθαῖος. Ἀλλὰ τὸ κρασί γέμισε τὰ ποτήρια κι' οἱ συνδαιτημονες τὰ ὑψώσαν μὲ ἐνθουσιασμό.

— Στὴν ὑγεία σου, γέρω-Ματθαῖε, εἶπαν ὅλοι μαζί.

— Στὴ δική σας τὴν ὑγεία, ἀπάντησε ὁ γέρος ροφώντας σιγά-σιγά καὶ μὲ ἀπόλαυσι τὸ κρασί του.

Κι' ἀφοῦ ἄρσεν τοὺς φίλους του νὰ ἀπολαύσουν ἐκεῖνο τὸ νέκταρ ἐξακολουθῆσε.

— Απόψε ἄρχισε νὰ χιονίζει ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα, τὸ προσέβατε ;

— Ἀκριβῶς ! ἀπάντησαν ὅλοι, γιατί ὅλοι εἶχαν παρατηρήσει αὐτὸν τὸν ἐκτακτὸ καιρὸ κι' ὅλοι παρατηρήσαν ὅτι ἡ πρώτη νιφάδα ἀρχισαν νὰ

πέφτουν στὴν πόλι ὅταν τὸ ρολόγι τοῦ ἁγίου Παύλου μεσάνυχτα.

— Λοιπὸν ἀπόψε θὰ πεθάνω ! εἶπε πάλι ὁ οἰκοδεσπότης.

Οἱ συνδαιτημονες τὸν κύτταξαν μ' ἐκπληξί, μὲ ἐκείνη τὴν λούθησε ἡσυχία κι' ἀπαθής.

— Σὲ ὅλες αὐτὲς τίς θέσεις, πού κάθισες σὲς ἀπὸ τὸν πατέρα μου, εἶπε πάλι ὁ γέρος, οἱ ἀδελφοί μου, οἱ ἀδελφές μου, οἱ φίλοι μου, εἶδαν τὴν πεπαιδευμένην ὅτι ἡ φωνὴ ἦταν τοῦ Θεοῦ. Χρὶς ἔλεγε : «Ὅλοι αὐτοὶ φύγατε ὁ ἕνας ἐπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλον...»

Πέντε χρόνια τὴν ἔχουν πειὰ κανένα νὰ συνοδεύσῃ.

Πρὸ πέντε ἐτῶν κήδευσεν τὴν γυναῖκα του. Πάντοτε τὸν ἔχουν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν. Ὅταν γυρίζετο πάλιν πρὸς τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ ;

— Ὅταν θ' ἀρχίσῃ νὰ χιονίζει, τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, τὸ μεσάνυχτα ἀκριβῶς ! μοῦ εἶπε μὲσα μου μὲς τὸν οὐρανὸν. Τίνας ἦσαν ἡ φωνὴ αὐτή, δὲν κατόρθωσα νὰ ἐννοήσω.

ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ φωνὴ ἦταν τοῦ Θεοῦ. Χρὶς ἔλεγε : «Ὅλοι αὐτοὶ φύγατε ὁ ἕνας ἐπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλον...»

ἔλεγε : «Ὅλοι αὐτοὶ φύγατε ὁ ἕνας ἐπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλον...»

Κι' ἐνῶ οἱ συνδαιτημονες ἀκούσαν σιωπηλὰ καὶ παρατηροῦν τὸν γέρω-Ματθαῖον, ἐκεῖνος χαμογελῶν καὶ παρατηροῦν τὸ ποτήρι κι' ἔπειτα κρασί, πλατυνίζοντας μὲ εὐφροσύνη τὸ χεῖλ του...

— Ἐπειτα ἔκλεισε σιγά-σιγά τὰ μάτια του καὶ ἔφη : «Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

— Ὅταν πεθάνω, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν γέννα ἦσαν χιονισμένο, γιατί τὸ χιόνι ἔπεφτε πολλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μετὰ τὴν γομμένην φωνήν του, τότε δὲ ὅλη ἡ πόλι ἦταν σιρᾶ !»

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΛΟΙ ΟΙ ΓΥΦΤΟΙ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

(Γύφτικη παράδοση)

«Ὅταν ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἡ Παρθένος ἐγύριζαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, πού πῆγαν γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸν Ἰησοῦ, ἀπ' τὸν Ἡρώδη τὸν θηριώδη, περνοῦσαν μιά ξεροτοπιὰ, ὅλο στουρνάρια καὶ χαλίκια. Στὸ δρόμο αὐτὸ βγήκε ἕνα πέταλο, ἀπὸ τὸ ζῶο, πού ἡ Θεοτόκος καβαλλεῖται καὶ στάθηκεν στὸ ἐργαστήρι ἐνὸς γύφτου νὰ τὸ βάλλουν. Ὁ Ἰησοῦς τότε ἦταν πιά παιδί μεγάλο, γεμάτο χάρι τ' οὐρανοῦ !

Μέσα στὸ ἐργαστήρι ἦταν βαθὺ σκοτάδι καὶ δὲν φώτιζε γύρω παρὰ μόνον ἡ φωτιὰ τοῦ καμινιοῦ, ὅταν τὴ φύσαγε τὸ γυφτάκι μὲ τὸ φουσερό του.

Ἔτσι ἡ ἀγία οἰκογένεια δὲν διέκρινε ἕναν εἰδωλολάτρη μάγο, ἀπιστο κι' ἀθρησκο, πού καθότανε στριμωγμένος σὲ μιὰ γωνιά. Ὁ μάγος αὐτὸς εἶχε προαντίκει ἀπ' τ' ἄσπρα τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ καὶ πῶς ἀκόμα τὸ θαυμάσιο αὐτὸ παιδί, θὰ γινόταν μιὰ μέρα βασιλεὺς πᾶν κόσμου ὅλου, ὅτι θὰ ἦταν ὁ «κύριος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς» καὶ δι' ἀναποδογύριζε ὅλους τοὺς θρόνους τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν βασιλέων καὶ θὰ σκορποῖσε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην στὸν κόσμον...

Ὁ γύφτος ἀφοῦ ἴσχυε τὸ πέταλο σήκωσε τὸ πόδι τ' ἄλογου γιὰ νὰ τὸ πεταλώσῃ. Τὸ ζῶο εἶχε ἀγριέψῃ καὶ δὲ στεκότανε. Τότε ὁ Ἰησοῦς, ἀγγίζε τὸ γόνατο τ' ἄλογου καὶ τὸ πόδι ἐξεκόλλησε ἀπ' τὸ ζῶο κι' ἔμεινε στὰ χέρια τοῦ πεταλωτῆ !

Ὁ πεταλωτὴς δὲ ἔχασε.

— Μὴ φοβάσαι, τοῦ λέει, ὁ Χριστός, κάμε τὴ δουλειὰ σου, μὲ τὴν εὐκολία σου κι' ὁ Θεὸς θὰ βοηθήσῃ νὰ ξεναμῇ τὸ πόδι στὴ θέσιν του.

Ὁ γύφτος κύτταξε καλὰ τὸ ξανθὸ παιδί, κι' ὕστερα γύρισε κι' ἄρχισε νὰ πεταλῶν τὸ κορμὸν τοῦ πόδι. Ὅταν τελείωσε, ὁ Ἰησοῦς, πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ πόδι καὶ τὸ πλησίασε στὸ ἄλογο :

— Πλάστω τοῦ Θεοῦ πατέρα μου, τοῦ εἶπε, ἔλα καὶ πάρε πάλι τὸ πόδι σου !

Κοῦτσα - κοῦτσα πλησίασε τότε τὸ ἄλογο, κι' ὁ Χριστὸς ἔβαλε τὸ πόδι στὴ θέση του, τὸ κόλλησε, σὰν ποτὲ νὰ μὴν εἶχε χωρίσῃ !

— Παιδί μου ! φώναξε τότε ὁ γύφτος, γονατίζοντας μπρὸς στὸν Ἰησοῦ, ἂν δὲν εἶσαι ἀληθινὰ Θεός, σίγουρα θὰ εἶσαι τέκνο τοῦ Θεοῦ.

— Μπᾶ ! φώναξε τότε ἀπὸ τὴν ἀκρὴν τοῦ ὁ ἀπιστος μάγος, πού ἦταν φανατισμένος στὴν εἰδωλολατρεία. Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς γυῖος τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ κἀνὴν κατὶ τέτοιο ; Κι' ἐγὼ εἰμαι μάγος καὶ μεγάλος μάγιστος. Μπορὼ νὰ σπάσω ὅλα τὰ πόδια τοῦ ἄλογου καὶ νὰ τὰ κάμω καλά, ἀμέσως στὴ στιγμή.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σπάσῃς, ὅλα τὰ πόδια, γύρισε καὶ τοῦ εἶπεν τότε ὁ Χριστὸς. Σπάσε μόνον ἕνα !

— Στάσου καὶ νὰ δῇς...

Καὶ μ' ἕνα μεγάλο αἶθερο, ὁ μάγος ἔσπασε τὸ κόκκαλο ἐνὸς ποδίου τ' ἄλογου. Τὸ αἷμα βρῆται ἐτρεξε τότε ἀπὸ τὴν πληγὴ. Ὁ μάγος προσπάθησε πάλι νὰ κολλήσῃ τὸ σπασμένο πόδι, μὰ τίποτε ! Ἐκανε χειρονομίες, ἔλεγε λόγια ἐξωτικά, καλοῦσε ὅλους τοὺς δαιμόνους, μὰ τὸ πόδι ἔμεινε κομμένο πάντοτε καὶ τὸ ἄλογο κινδύνευε νὰ ψοφήσῃ ἀπὸ τὴν αἰμορραγίαν.

Ὁ γύφτος ἄρχισε πιά νὰ κλαίει συγγινημένος, μὰ ὁ Ἰησοῦς στεκότανε ἀνιψήλως καὶ κύτταξε τὸν εἰδωλολάτρη.

Τότε ὁ ἀπιστος αὐτὸς ἔπεισε τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὰ πόδια, σκοτώνοντας :

— Ὁ ! Ἰησο

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

ΤΟ ΕΛΑΤΟ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

(Πρελήψεις και δεξαοίαι της Βορεινής Ευρώπης)

Το έλατο στην Ελλάδα και αλλού. Τι πιστεύουν στην Κροατία. Το λυχνάρι των Μάγων. Τι έπαθε ο Άγ. Τιντολίνος. Το έλατο και τα πνεύματα. Τι πιστεύουν οι Βαυαροί. Τα μάγια των κουκουναριών. Τι παθαίνουν τα περήφανα κορίτσια. Τα έλατα στη Ν. Α. Μακεδονία κλπ. κλπ.

Το έλατο στην Ελλάδα δεν έχει την γενική Χριστουγεννιάτικη ποίηση, που έχει σε άλλους λαούς και ιδίως στους Βορείους. Ο Έλληνας λαός δεν το κράτησε ως σύμβολο των αρματωλών και των κλεφτών και δεν το ανάμειξε διόλου στα Χριστουγεννιάτικα έθιμά του. Το ίδιο και οι Βαλκανικοί λαοί. Εκτός των Σέρβων της Κροατίας οι οποίοι λένε ότι το έλατο ήταν μια λυχνία χροιά, από εκείνες που πήγαν οι Μάγοι Βασιλείς για δώρο στο Χριστό! Άνευ επίσης πως όταν έφτανε ο Ήρως για την Αίγυπτο, η λυχνία χρησιμοποιήθηκε στη φάση. Ένας παλαιός διαβάτης την είδε τότε και την πήρε. Νύχτωσε ο άνθρωπος αυτός ο' ένα βουνό απά' ω κι' άκουσε ξαφνικά μια δυνατή φωνή να τον λέει να επιστρέψει τη λυχνία εκεί απ' όπου την πήρε. Ο διαβάτης δεν υπάκουσε. Έπειδή όμως είδε να έρχονται από μακριά ληστές την έχωσε κρυφά σ' ένα μέρος. Κι' όταν μετά καιρό πήγε για να την ξαναπάρει, την βρήκε μεταμορφωμένη σ' ένα έλατο. Το έκοψε λοιπόν κι' αυτός, το πήγε στην εκκλησία κι' εκόλλησε λαμπάδες πάνω στους κλώνους του. Από τότε άνηκε στα Χριστούγεννα στήνουν όλα τα σπίτια δένδρα Χριστουγεννιάτικα, κατασκόλιστα, λαμπροφώτιστα, γεμάτα κηριά και λαμπάδες για ν' ανθρώποι στο Θεό, το κηροπήγιο, που ένας πρόγονός των, του το άφηρε...

Έκείνος ο λαός στο θεοκεντρικό αίσθημα του οποίου, βεβαίως έχει τις ρίζες του το έλατο, είχε ο Γερμανικός. Το έλατο και η βελανιδιά, είτε και τα δυο στενά δεμένα με την γερμανική σκέψη και την πόνη από αιώνας ως τα σήμερα.

Όταν ο Άγιος Τιντολίνος, ο κάποιος παλιό Γερμανικό μοναχό, έκοψε ένα έλατο που το λάτρυνε ο λαός, για να αναγγείλει την ήκη του Χριστιανισμού, τον έθανάτωσε το πλήθος, γιατί την πράξη του την θεωρούσαν ως άνοσιούργημα κατά των Θεών!

Οι Ούγγροι έπιστεψαν άλλοτε ότι το έλατο θα έπαιζε και μετά την καταστροφή του κόσμου. Τόση μεγάλη έμπιστοσύνη είχαν στην δύναμη και την άντοχη αυτού του δένδρου!

Στη Βαυαρία πιστεύουν ότι μέσα στα έλατα κατοικούν τα καλά πνεύματα, που προστατεύουν τη συντροφιά. Τα πνεύματα αυτά τιμωρούν εκείνους που κάνουν κακό στα δένδρα αυτά.

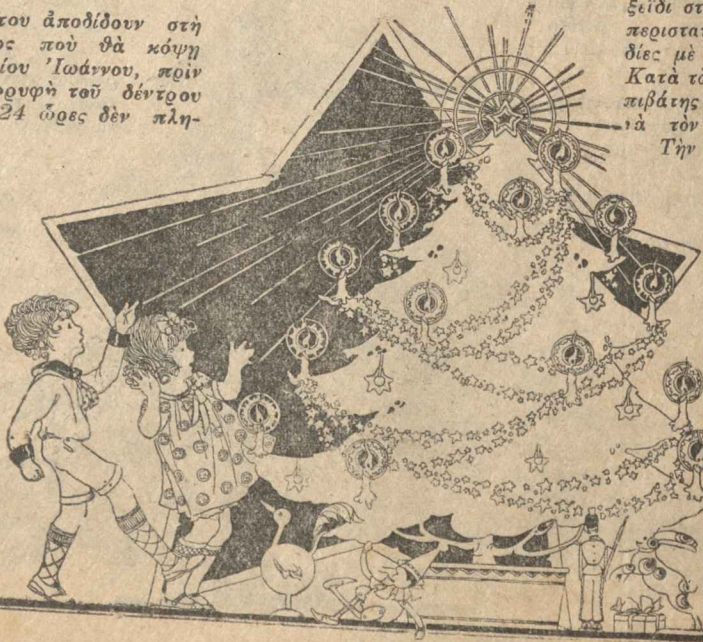
Ακόμη και στα κοινοκώρια του έλατου αποδίδουν στη Βαυαρία ιδιότητες θαυμαστές... Εκείνος που θα κόψει κοινοκώριο από έλατο το πρωί του Αγίου Ιωάννου, πριν ανατείλει ο ήλιος από την ψηλότερη κορυφή του δέντρου και θα το κρατήσει στον κόρφο του επί 24 ώρες δεν πληρώνεται ούτε σκοτώνεται από οράκια!

Έπισης εκείνος που τρώει, κάθε πρωί ένα σπόρο από το κοινοκώριο αυτό και πάει στο κρηνη, δεν έχει να φοβηθεί από κνηνητικό δυσύχημα...

Ακόμη ο λαός πιστεύει ότι το κοινοκώριο του έλατου αν κόψει και τοποθετηθεί στην εκκλησία, ματρεύει εκείνον που θα το τοποθετήσει, αν υποφέρει από αρθροίδια.

Έλος οποίος κρατάει λειτουργημένο έλατο πάνω του την νύχτα των Χριστουγέννων μπορεί να βρει τις νεράιδες που γυρίζουν στους δρόμους!

Στην Αυστρία πιστεύει ο λαός ότι μέσα στα έλατα κατοικούν μάγισσες κι' από τους κλάδους των φτιάχνουν τα μαγικά τους σάβρα, πάνω στα οποία παρλιμπετούν και πάλι σε δώρα! Η δύναμη των έμμεσών αυτή έξουδ...

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΝΕΚΡΟΥ

Ένας Ένδοξος που έγινε από λίγους ημερών από ένα του έξι στην Ιαπωνία διηγήθηκε το εξής περιπετειώδες: Από την Ιαπωνία έγραψε στην Αμερική, διέ με το ατμόπλοιο κάποιος Ιάπωνας. Κατά το διάστημα του ταξιδιού πέθανε κάποιος πλάτης κι' έφερε σύμφωνα με τα ναυτικά έθιμα να τον ρίξουν στη θάλασσα.

Την ώρα, όμως, που έπρόκειτο να γινεί η ρίψη της θαλασσινής αυτής ταφής, γινώσκοντας ένα άποστολο ζήτημα. Σε ποια θρησκεία ανήκει ο πεθαμένος και ποιος παπάς πρέπει να ψάλλει τη νεκρική ακολουθία. Κανείς, όμως, από τους έμπιστους ήξερε τίποτε.

Το ίδιο άποστολο έπαιξε και στην οκτώ θρησκειών βραζιλίας, που είναι η Γαϊτιά, Τοκουίντι, καθολική κι' άλλες. Ιερεις συνενώθηκαν μεταξύ των να μαντέψουν μήπως όταν έλθουν οι αόριστες είχαν απικαστεί την ελπίδα να ποιοι απ' όλους. Ούτε αυτήν την ώρα, όμως, δεν κατορθώθηκε να ξεκαθαριστεί τίποτα.

Έπειδή το ζήτημα έμενε έτσι άλυτο ο πλοίαρχος έπιασε μια γυναίκα έλθουσα. Είπε στους ιερεις να ετοιμάσουν ένα μικρό νεκρό, ο καθένας στη θρησκεία του σύμφωνα με τα έθιμα της θρησκείας και κατόπιν τον φωνάξουν στη θάλασσα.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η οικονομία του με πήρε ιδιαίτερος και μου μίλησε ελεύθερα. Ο Ζάν και η Λιάνα έχασαν το πρώτο τραίνο κι' έφυγαν το μεσημέρι. Έπί τέλους!.. Κάποιος ύποπτος έπιτηρεί απ' το πρωί σχεδόν το σπίτι, όπως έχει αντιληφθεί. Δεν ξέρει ποιός είναι. Υποψιάζεται πως πρόκειται για άνθρωπο του κ. Σαβάζ. Μολαταύτα είναι ήσυχος έρ' όσον ο κύριός της βρίσκεται πειά μακριά απ' το Παρίσι.

Ένώ μου έδιδε όλες αυτές τις πληροφορίες έβγαλε και μουδωσε ένα σημείωμα της Λιάνας. Της το έστειλε μ' ένα υπάλληλο του ξενοδοχείου λίγα λεπτά πριν φύγουν.

Όταν κατέβηκα στο διάδρομο μου άνοιξε και διάβασα το γραμματάκι της Λιάνας. Μουδωραφε:

Φίλοι, Χάσαμε το πρώτο τραίνο και φτάσαμε το μεσημέρι. Δυστυχώς δεν πρόφτασα να εί είδοποιήσω. Παρηγόρησε τον Έρνεστο. Η καρδιά μου οπαράζει από τον σκεπτικισμό. Συνεννοήσαμε με τον Ζάν να πάμε στη Ρώμη. Από τότε το ξέρει φυσικά κανείς. Είναι το μυστικό μας. Μην σου ξεφύγει και το μάθη δ' Έρνεστο. Γράψε μου στη Ρώμη, στο ξενοδοχείο «Βενετο». Θα περιμένω εκεί γράμμα σου μ' αγανάκη. Χαίρε... Σε φιλώ γλυκά. Η Λιάνα σου... Έσχεμα το γράμμα και γύρισα στο σπίτι, αφού πέρασα κι' αγοράσα μερικά πράγματα. Βρήκα έδω ένα σημείωμα εκ μέρους του κ. Σαβάζ. Δεν είναι γραμμένο από τον ίδιο κι' αυτό μου φαίνεται πολύ περίεργο. Πρέπει να τρέξω να μάθω τι συμβαίνει...

(Απ' το Ημερολόγιο του Έρνεστο Σαβάζ)

Όλα χάθηκαν πειά! Τίποτε δεν μου μένει. Κάθε μου έλπιδα έσβησε. Νικήθηκα, έξετελειώθηκα, συντριβήκα!

Είμαι νικημένος!.. Μή μπορώ να υποφέρω πειά την άγνοια που μ' έπνιξε, αναγκάστηκα να τρέξω μόνος μου στο σπίτι του Διευθυντού της Αστυνομίας. Με δέχτηκε άμέσως. Μ' έβαλε να καθίσω στην άκρη του και μου είπε με λυπημένη φωνή, που τίποτε το ευχάριστο δεν προμήνοσε.

Καλά έκανατε που ήρθατε φίλε μου. Επρόκειτο βέβαια να σας είδοποιήσω, μά μά και ήρθατε θα τα πούμε έδω καλύτερα.

Έρθετε τίποτε; ρώτησα με πνιγμένη φωνή.

Ναι... έρθα... Μην ανησυχήτε. Μην κάνετε έτσι... Δεν χάθηκε το πλάν.

Τον κύτταξα στα μάτια τρομαγμένος. Τι έννοουσε; Τι ήθελε να πη;

Θα πάρετε τσάι; με ρώτησε.

Όχι, είπα, ευχαριστώ. Πέστε μου καλύτερα τι πληροφορίες έχετε. Αν έχετε τόσο ανησυχώ!

Ναι, το γνωρίζω. Μά δεν πρέπει να κάνετε έτσι. Σας υπόσχομαι να σας βγάλω απ' τη δύσκολη αυτή θέση...

Τι συνέβη! Πέστε μου τι συνέβη; Ρώτησα και πάλιν τρέμοντας από συγκίνηση.

Τίποτε το έκτακτο φίλε μου. Κάτι που μπορούμε να το προλάβουμε.

Τι θέλετε να πητε;

Η γυναίκα σας έφυγε!.. Έφυγε;

Ναι, μη ταραττεύεστε όμως... Έφυγε το μεσημέρι για τη Μασσαλία, συνοδευόμενη από τον κ. Μονέλ.

Για τη Μασσαλία;

Ναι, αλλά είναι εύκολο να προλάβουμε το κακό. Μπορούμε να τηλεγραφήσουμε στην Αστυνομία Μασσαλίας να τους συλλάβει και να τους στείλει πίσω με συνοδεία.

Α, όχι, όχι...πότε...Δεν θέλω... Διστάζετε;

Ναι, δεν θέλω να γίνω αυτό. Είναι χυδαίο, είναι έξετελειωτικό.

Μην τα πέρανε τόσο τραγικά

Κλαίω... κλαίω απελπισμένα κι' η φαντασία μου την ξαναφέρει σιμά μου...

Φοβική κατάστασι. Τον έκατσε, τον έφλυνε ο πυρετός, δεν ήξερε που βρισκόταν, βογγούσε βαριά και φώναζε την γυναίκα του!..

Όπως μου είπε ο γιατρός η κατάσταση του είναι σοβαράτατη. Πρόκειται περί εγκεφαλικού πυρετού κι' ο Θεός το ξέρει, αν θα γλυτώσει...

Κάθησα πλάι του και του μίλησα σιγαλά, μά ούτε με άκουσε, ούτε μ' έγνώρισε... Παραμιλάει διαρκώς, φωνάζει, θέλει να σηκωθεί απ' το κρεβάτι του και να φύγει...

Όταν τον άκουσα να μιλά μέσα στα παραλήρημά του την Λιάνα, αίσθανθηκα ελκυστική μετώπις για τον ρόλο που παίζει σ' όλη αυτή την ιστορία...

Και τώρα τι πρέπει να γίνω; Μόνον η επάνοδος της Λιάνας θα μπορούσε να του κάνει καλό...

Ευτυχώς έχω τη διεύθυνσή της...

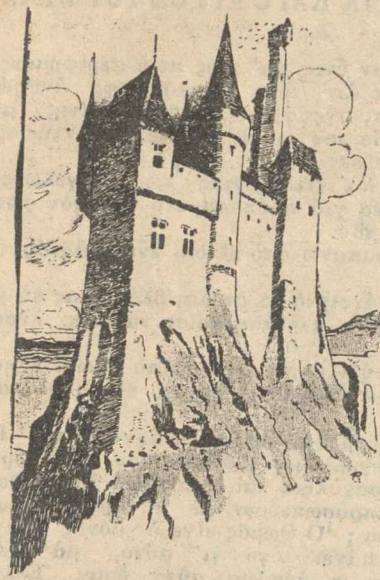
Θα της τηλεγραφήσω άμέσως. Και δεν άμφισβάλω πως θάρη...

(Ακολουθεί)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

ΜΕΡΟΣ Δ'.
Τὸ ἔγκλημα τοῦ ἐρυθροῦ
καπηλείου

Εἶπε Γεννάριος...
Ἔξω χιονίζει...
Ὁ δυνατὸς ἀνεμὸς ποὺ
φυσάει κάνει τις νιφάδες
τοῦ χιονιοῦ νὰ στριφογυ-
ρίζουν ἀνάερα σὺν λευκὰ
σάβανα, τὰ δέντρα τριζο-
κοπᾶν, ἀκούγονται ἀπὸ μα-
κρὰ τὰ οὐρλιάσματα τῶν
λύκων καὶ τῶν τσακαλιῶν.
Μέσα στὸ σκοτάδι, ἀνά-
μεσα στὰ ψηλά, γέρικα δέν-
τρα, διακρίνεται σὺν τρομε-
ρὸς γίγαντας, ὁ παλιὸς ἀ-

κατάλυτος πύργος τῶν Βιλλανδρῶ.

Τὰ παράθυρά του εἶναι φωτισμένα. Σκιεὶ φαίνονται νὰ κινου-
νται μέσα στοὺς μεγάλους θαλάμους...
Κάποιο σκυλί οὐρλιάζει λυπητὰ στὸ βάθος τοῦ ἀπέραντου
κῆπου...

Κατὰ ἔντακτο συμβαίνει στὸν πύργο τῶν ἐνδόξων Βιλλανδρῶ...
Ὁ γηραιὸς μεγιστάν, ὁ ἠρωϊκὸς καὶ πανένδοξος κόμης Γασπάρ
Βιλλανδρῶ πεθαίνει!...

Ξαπλωμένος στὸ ψηλὸ εὐρύχωρο κρεβάτι του, χλωμὸς καὶ ἀκί-
νητος, μόλις ἀναπνέει...

Γύρω του εἶναι μαζεμένοι ὅλοι οἱ εὐγε-
νεῖς τῶν περιχώρων, ὅλοι οἱ γηραιοὶ θερά-
ποντες τοῦ πύργου. Σιωποῦν, σταυροκο-
ποῦνται καὶ κλαίει!

Πλάι στὸν μεγιστάν ποὺ ψυχορραγεῖ,
γονατισμένη κοντὰ στὸ κρεβάτι του κλαίει
σιγαλὰ μιὰ ξανθὴ νεράιδα, μιὰ πεντάμορφη
ἡ κόρη τοῦ Γασπάρ Βιλλανδρῶ, ἡ Ἀρτε-
μις Βιλλανδρῶ. Γονατισμένη πλάι στὴν
Ἀρτεμιδα προσεύχεται μὲ βουκαμένα τὰ
μάτια, ἕνας κομψὸς καὶ υπερίφανος ἱππό-
της. Εἶναι ὁ Ἄννας Μονμορανσί, ἕνας
ἀπὸ τοὺς πρὶν μεγάλους εὐγενεῖς τῆς Γαλ-
λίας, ἀρραβωνιαστικὸς τῆς δεσποινίδος Βιλ-
λανδρῶ. Ἀγαπιούνται ἀπὸ καιρὸ, ἀγα-
ποῦνται θερμὰ, ἀγαπιούνται παρὰ φθορά...

Ὁ ψυχορραγὼν μεγιστάν ἀνοίγει κάπου
κάπου τὰ μάτια του καὶ ρίχνει βλέμματα
λατρείας πρὸς τὴν κόρην του. Κυττάζει
καὶ τὸν ἀρραβωνιαστικὸν τῆς ποὺ μένει γο-
νατισμένη πλάι τῆς, καὶ φαίνεται ἀνακου-
φισμένος. Ὁ Ἄννας Μονμορανσί θὰ
εἶναι ὁ προστάτης τῆς λατρεμένης του
Ἀρτεμιδος, ὅταν πεθάνῃ. Θὰ γίνῃ σύζυγός
τῆς. Θὰ τὴν προστατεύῃ, δὲν θὰ μείνῃ ἐρη-
μὴ στὸν κόσμον...

Κυττάζει ἀκόμη ὁ Γασπάρ Βιλλανδρῶ
τοὺς παλῆς του συμπολεμιστὰς ποὺ εἶναι
συγκεντρωμένοι τριγύρω του καὶ ξανακλεί-
νει τὰ μάτια του γιὰ νὰ θυμῇ τὴν παλ-
λὴν μάχην, παλῆς ἡρωϊσμοῦ καὶ θαυμά-
βους... Ἐξαφνὰ ξανανοίγει τὰ μάτια του,
ἀπλώνει τὰ χέρια του καὶ ζητάει τὸ τιμη-
μένο σπαθί του:

— Δώσε μου τὸ σπαθί μου! Θέλω νὰ πεθάνω κρατώντας τὸ
στὰ χέρια μου...

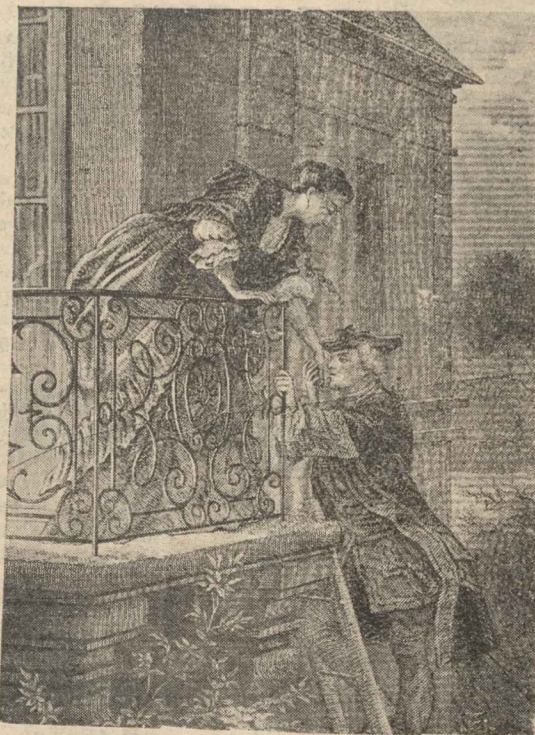
Τοῦ δίνουν τὸ περίφημο σπαθί του, φιλεῖ τὴ λαβὴ του, τὸ
σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἔπειτα γυρίζει πρὸς τὴν Ἀρτεμιδα
καὶ τὸν Μονμορανσί:

— Παιδιά μου, τοὺς λέει, μπαίνει στὴ ζωὴ τῆς στιγμῆς ποὺ
ἐγὼ φεύγω. Ἀγαπήθηκε! Ἀφοσιώθηκε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Ὁ κό-
μης εἶναι κακός. Ὑπερασπίζετε ἐναντίον τῶν μοχθηρῶν καὶ τῶν
ἐπιβουλῶν μὲ τὴν ἀγάπην σας. Ἄννα Μονμορανσί, παιδί μου, ὁρ-
κίσου πῶς θ' ἀγαπᾶς καὶ θὰ προστατεύῃς τὴν λατρεμένην μου
Ἀρτεμιδα, τὴ γυναῖκά σου!

— Σὰς τὸ ὀρκίζομαι πατέρα μου! λέει μὲ συγκινημένη φωνὴ ὁ
Ἄννας.

Ὁ Γασπάρ Βιλλανδρῶ εὐχαριστεῖται. Ἔτσι εἶναι ἡσυχος τὴν
ἐποχὴ αὐτῆς τρομοκρατίας, τῶν ἀρ-
παγῶν καὶ τῶν φόνων. Ἡ κόρη του ἔ-
χει προστάτην... Ἀπλώνει τὸ ἀδύνατον
χέρι του στὸ κεφάλι τῆς Ἀρτεμιδος του
καὶ συνεχίζει:

— Καὶ σὺ παιδί μου, ἀγαπημένη μου
Ἀρτεμις, ὀρκίσου πῶς θ' ἀγαπᾶς καὶ

Εἶχαν ἀγαπήθῃ θερμὰ, παρὰ φθορά...

θὰ σέβασαι καὶ θὰ ὑπακούῃς τὸν σύζυγό σου...

— Τὸ ὀρκίζομαι πατέρα μου! ἀποκρίνεται ἡ Ἀρτεμις καὶ ἔ-
σπάει σὲ θρήνους.

— Καὶ τώρα ἀγκαλιάστε με παιδιά μου! Ἀγκαλιάστε με, ψι-
θυρίζει ὁ ἐτοιμοθάνατος μεγιστάν.

Ἡ Ἀρτεμις καὶ ὁ Ἄννας πέφτουν συγκινημένοι στὴν ἀγκαλιά
του. Ὁ ἐτοιμοθάνατος τοὺς σφίγγει μὲ τὶς δυνάμεις ποὺ τὸν ἀπο-
μένουν, τοὺς φιλεῖ καὶ ἔπειτα προστάζει:

Εἰμαι ἔτοιμος!... Ἀς εἰσέλθῃ ὁ ἱερεὺς νὰ παρασταθῇ πλάι μου
ἐνῶ θὰ πεθαίνομαι!

Ὁ ἱερεὺς τοῦ πύργου εἰσέρχεται. Σκύβει, φιλεῖ τὰ χέρια τοῦ ψυ-
χορραγόντος ποὺχορὸν ἀρχίζει νὰ παγώνουν, καὶ λέει πνιγμένος ἀπ' τοὺς λυγμούς:

— Ἀπολύω σε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ
Ἁγίου Πνεύματος... ἀμήν!...

Ἀμήν!... ψιθυρίζουν καὶ οἱ γύρω στὸ κρεβάτι τοῦ ἐτοιμοθανά-
του συγκεντρωμένοι εὐγενεῖς καὶ θεράποντες.

Ὁ ἐτοιμοθάνατος ἀκούσει τὰ λόγια τοῦ ἱερέως. Σφίγγει μὲ τὸ
ἑνα του χέρι τὸ σπαθί του, κρατάει μὲ τὸ ἄλλο τὸν ἀπαισθη-
σταυρὸ πάνω στὸ στήθος του, τινάζεται, ἀνοίγει τὰ μάτια του
καὶ λέει:

— Ἰδοὺ ἐγὼ!...

Ἐπειτα μένει ἀκίνητος. Τὰ χέρια του παραλύουν... Τὰ μάτια
του θολώνουν...

Ὁ κόμης Γασπάρ δὲ Βιλλανδρῶ ἀπέθανε!...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς ἕνα δυνατὸ καὶ γογγυρὸ κάλασμα
ἀκούγεται ἔξω ἀπ' τὸν πύργο.

Ἕνας καβαλλάρης διπλωμένος στὸ
μανδύα του ὡς ἐπάνω, φτάνει ἀπὸ πάλιν
μακρὰ καθὼς φαίνεται. Τ' ἀλόγι του
εἶναι γεμάτο λάσπες ὡς ἀπάνω. Ἀρροῖ
βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα του καθὼς διαγιγ-
ναι τὸ χαλινάρι. Τὰ ρουθόνια του ἀνι-
στῶν. Καβαλλάρης καὶ ἀλόγι εἶναι γεμάτοι
χιόνια...

Ὁ καβαλλάρης σταματᾷ στὴ μέση
τῆς πλακόστρωτης αὐλῆς τοῦ πύργου, φε-
ναεῖ τοὺς ὑπηρέτες, μὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἀ-
ποκρίνεται. Ἡ σιωπὴ ποὺ ἀπλώνεται γύρω
τὸν παραξενεύει.

Ὁ ξένος ἔδεσε τὸ ἀλόγι του σ' ἕνα κρι-
κο καὶ ἔχτυπησε τὴν πόρτα τοῦ πύργου.

Ἕνας γεραλῆς ὑπηρέτης παρουσι-
σθηκε τότε. Ἐχαίρετὸς τὸν ἀγωνιστὴ καὶ
τοῦ εἶπε:

— Καλῶς ἤλθατε στὸν πύργο, εὐπα-
τρίδα μου. Ἄν καὶ ὁ σεβαστὸς μου κύριος,
ὁ κόμης Γασπάρ πέθανε πρὸ ὀλίγου, ἀπὸ
τοῦ ἡ φιλοξενία παραμένει πάντοτε ὡς ἕνα
ιερόν καθήκον γιὰ τὸν πύργο τοῦ Βιλλανδρῶ.

Ὁ ξένος τότε γονάτισε καὶ ψιθύρισε
μὲ προσευχὴ. Σὲ λίγες στιγμὲς σηκώθηκε
καὶ ὁ γέρος δείχνοντάς του τὸ ψηλὸ τζάκι,
ὅπου ἔκαιγε ἡ φωτιά, ἐξακολούθησε.

— Εὐχαριστῶν νὰ καθήσετε κοντὰ
στὴ φωτιά, εὐπατρίδα μου. Προηγούμενος
ὁμοῦς ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς ἀπαλλάξω
ἀπὸ τὸ μανδύα σας ποὺ εἶναι γεμάτος ἀπὸ
χιόνια.

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ ξένος, ἀλλὰ
δὲν εἶναι ὥρα ἀκόμα γιὰ νάναπαυθῶ... Ἀ-
πὸ τὸν γέρος ὑπηρέτη, στὴν ἐρώτησί μου αὐτή: ὁ νεαρὸς βαρ-
ωνος Μονμορανσί βρίσκεται αὐτῇ τῇ στιγμῇ στὸν πύργο;

— Μάλιστα, ἀπάντησε μου...
— Λάβε τότε τὸν κόπο νὰ τὸν εἰδοποιήσῃς ὅτι ἕνας ἀγγελοφό-
ρος τοῦ νέου βασιλέως Φραγκίσκου τοῦ Α' ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν ἴδῃ
ἀμέσως.

— Τοῦ Φραγκίσκου τοῦ Α'; φώναξε ἔξαρσμένος καὶ περιτρο-
μὸς ὁ γηραιὸς ὑπηρέτης. Μεγάλος Θεέ! Ὅστις πέθανε λοιπὸν ὁ βα-
σιλεὺς μας Λουδοβίκος ΙΒ'!

— Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι θνητοί, ἀπάντησε ὁ ἀγνωστός, καὶ
μολοντοὶ οἱ βασιλεῖς εἶναι οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ, ὥστε οἱ αὐτοὶ
ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι ἄνθρωποι καὶ ὑπόκεινται στὴν κοινὴ μοίρα
ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Συγκινημένος ἀπὸ τὰ ἐπίσημα αὐτὰ λόγια καὶ προσάνατον ἀπὸ
τὸ ὕψος τοῦ ξένου, ὁ Πέτρος Ἀλουίνος
δὲ σκέφτηκε καθόλου νὰ ρωτήσῃ καὶ νὰ
μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγγελοφόρου καὶ
βασιλέως.

II

Ἐτρεξε ἀμέσως στὸ νεκρικὸ θάλαμο
καὶ ἀνιγγεῖλε τὸν νεαρὸ ἀρχοντα Μον-

μορανσί τὴν ἀφίξη καὶ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ξένου.

— Ὅσοι ἐρχονται ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως δὲν πρέπει νὰ περι-
μένουν, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς βαρὼν. Ὡστόσο παρακάλεσε τὸν
ξένον εὐπατρίδην νὰ λάβῃ τὴν καλοσύνην καὶ μὲ περιμένη λίγα λεπτά...
Σὲ λίγο θὰ εἶμαι στὴ διάθεσί σου.

Πηγαίνα, ἀπάντησε, ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης. Θὰ τοῦ ἐπαναλάβω
ἀκριβῶς τὰ λόγια σου.

Ὁ Πέτρος Ἀλουίνος κατέβηκε, μπήκε στὴ χαμηλὴ αἴθουσα καὶ
ξαναεῖπε στὸν ξένον τὰ λόγια τοῦ βαρὼνου.

— Θὰ περιμένω, ἀπάντησε ὁ ξένος. Καὶ τώρα, φίλε μου, θὰ σὲ
παρακαλέσω νὰ φροντίσῃς γιὰ τὸ φαχὶό μου ἄλλοι ποὺ τρέμει
ἀπὸ τὸ κρὸς κάτω στὴν αὐλὴ, καὶ νὰ φέρῃς καὶ σὲ μένα λίγο κρασί...

— Ἐπρεπε νὰ σὰς τὸ εἶχα προσφέρει κιόλας, εὐπατρίδα μου,
φώναξε ὁ ὑπηρέτης ταραγμένος. Συγχωρῶσε με ὅμως γιὰ τὴν πα-
ράλειψί μου αὐτή... Σὰς ἱκετεύω... Τὸ ἔλασας, μέσα στὴν τὴν
λίπη...

— Καταλαβαίνω τὴ λύπη σου, φίλε μου, τὴν σέβομαι καὶ τὴ συμ-
μερίζομαι, ἀπάντησε ὁ εὐπατρίδης.

Ἔξω ἐχίνιζε διαρκῶς. Ὁ βασιλεὺς φυσῶντος δυνατὸς, μαγιασμέ-
νος, ἄκουσε κανεὶς τοὺς ἀνεμόδεχτες τοῦ πύργου νὰ τρίβουν καὶ
τὰ κλαδιά τῶν δέντρων ποὺ τὰ τσάκιζε ἡ ὄρμη τοῦ ἀνέμου.

Ὅταν ὁ Πέτρος ἔξαναγύρισε στὴ χαμηλὴ αἴθουσα, ἀπὸ προη-
γουμένης εἶχε βάλλει στοὺς σταίλους τὸ ἀλόγι τοῦ ἀγγελοφόρου
καὶ εἶχε ἀναθέσει σ' ἕνα ἱπποκόμο τὴν περιποίησίν του, βόηκε
τὸν ξένον ὁρθοῖ μπρὸς τὸ τζάκι, χωρὶς
τὸ μανδύα του, μὲ τὰ μάτια του κορφο-
μένα ἐπάνω στὰ ψηλά παράθυρα τοῦ
προθαλάμου.

Ἡ ἀκίνησί του τὸν ἔκανε νὰ φαί-
νεται σὰν ἀγαμία. Στὸ πρόσωπό του ἦσαν
ζωγραφισμένη μιὰ εὐγενική μελαγχολία
καὶ μιὰ βαθεῖα συλλογὴ.

Ὁ Πέτρος δὲν ἐτόλμησε νὰ παρῇ τίς
σκέψεις του. Χωρὶς νὰ πῇ λέξη ἀπόθεσε
ἀπάνω τὸ μεγάλο χαρῶνιό του κατὰ τῆς
αἰθούσας, ἐν ἀσημένιῳ ποτηρί, μιὰ μπι-
τῖλια κρασί Σερρές, φομὴ καὶ μερικὰ κρῖνα
φαγητά.

Ὁ εὐπατρίδης ψιθύρισε τότε στὸν ὑ-
πηρέτη, ἕνα «εὐχαριστῶ», ἔρριψε στὸ
ποτήρι δύο δάχτυλα κρασί καὶ τὸ ἔπινε.

— Δὲν πεινᾷτε, ἀπάντησε; ῥώτης μ' ἄ-
πορία ὁ ὑπηρέτης, βλέποντάς τον νὰ μὴ
ἐγγίξῃ τὰ φαγητά.

Ἐφαγα τὸ πρῶτ', ἀπάντησε ὁ ξένος.
Ἐξ ἄλλου σήμερα ἔχουμε τὴ νηστεία τῶν
θεοφανείων.

— Μὰ τὸν ἴδιον τὸν ἐφημέριό τοῦ πύρ-
γου μας ἄκουσα πολλὰς φορὲς νὰ λέγῃ
ὅτι οἱ ὀδοιπόροι εἶναι συγχαρητέοι καὶ
ἂν δὲν νηστεύουν.

— Ἢ ζωὴ δὲν εἶναι φίλε μου, παρὰ
μιὰ ὀδοιπορία καὶ αὐτὴ μικρὴ ἢ μεγάλη!.

Ὅριστε, ὁ κόμης Γασπάρ, ἕνας ἀπὸ τοὺς
ἀνδρείους καὶ πρὶν ἐναγέτους ἀνδρας τῆς
ἐποχῆς μας, τελείωσε πρὸ ὀλίγου τὴν δική
του ὀδοιπορία...

Ὅπως γνωρίζετε τὸν κύριό μου...
— Βέβαια, ἂν, καὶ ἤμουν κατὰ τοῖαν-
τὴν χρόνιαν νεότητάς του, ὥστε ὁ κόμης Γασπάρ μοῦ ἔκανε πολ-
λὰς φορὲς τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ μ' ὀνομάσῃ ἀδελφὸ τοῦ... Κ' ἐγὼ
τὸν ἐσεβόμουν καὶ τὸν ἀγαποῦσα πραγματικά.

— Μὰ τότε, ἀπάντησε μου, πρέπει νὰ ἐνωθῆτε καὶ σὲς μὲ τοὺς
ἄλλους εὐπατρίδας ποὺ ραίνουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ μὲ ἀγασμὸ τὸ σῶ-
μα τοῦ σεβαστοῦ καὶ ἀγαπητοῦ σας νεκροῦ.

— Θὰ τὸ ἔκανα μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά ἂν δὲν φοβόμουν μὴ
πως ταραξῶ μὲ τὴν ἀπροσδόκητη παρουσία μου τὴν πένθυμη συγ-
κέντρωσί τους...

— Ὡ, ἔλατε, ἔλατε, κύριε! Μὴ διστάσετε ν' ἀποδώσετε τὴν
τελευταία αὐτῇ τιμὴ στὸν εὐγενὴ φίλο σας, ποὺ ἔζησε σὺν ἁγίῳ
καὶ πέθανε σὺν ἥρωϊ...

— Πολλὸ ὥρατο εἶναι αὐτὸ τὸ ἐπιτάφίό σου, γιὰ τὸν κύριό σου...
Κ' ἐγὼ θὰ ἤθελα ἕνα παρόμοιο, ἅμα πεθάνω. Ὁδήγησε με κοντὰ
στὸ νεκρὸ, σὲ ἀκολουθῶν...

Ὁ ὑπηρέτης βάδισε πρῶτος καὶ ὁ εὐπατρίδης τὸν ἀκολουθοῦσε.
Στὴν εἰσοδὸ τοῦ νεκρικοῦ θαλάμου, ὁ Πέτρος Ἀλουίνος στάθηκε
στὸ πλάι καὶ ὑποκλίθηκε γιὰ νὰ περᾷ ὁ βασιλικὸς ἀγγελοφόρος.

Ὁ τελευταῖος, μόλις μπήκε στὴν αἴθουσα, ὑποκλίθηκε, βαθεῖα.
Ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ ὁ ἐφημέριος ἀπῆγγελε τὸν ἀκόλουθο ψαλμὸ
τοῦ Δαυὶδ:

«Κύριε παντοκράτωρ, ὁ θεὸς Ἰσραὴλ, ψυχὴ ἐν στενοῖς
καὶ πνεῦμα ἀκηδεῶν, κέκραγε πρὸς σέ. Ἀκούσον, Κύριε,
καὶ ἐλέησον, ὅτι
ἡμάρτημεν ἐναν-
τίον σου. Ὅτι
σὺ καθήμενος
στὸν αἶωνα, καὶ
ἡμεῖς ἀπολλύμε-
ται τὸν αἶωνα.»

Ἐποχὴ τρομοκρατίας, ἀρπαγῶν καὶ φόνων!...

Μόλις ὁ ἱερεὺς τελείωσε τὸν ψαλμὸ, ὅλοι οἱ παριστάμενοι, ποὺ
ἦσαν γονατισμένοι, σηκώθηκαν. Ἐπῆραν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο
ἕνα κλαδί βασιλικῶν, τὸ βούτηξαν μέσα στὸν ἀγιασμὸ καὶ ἔρριξαν
μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο τοῦ νεκροῦ, κάνοντας τὸ σταυρὸ τοῦς.

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ ξένου, αὐτὸς πῆρε τὸ χέρι τοῦ νεκροῦ,
τὸ φίλησε καὶ ἔπειτα ραίνοντάς τον μὲ ἀγασμὸ εἶπε δυνατὰ:

— Παραστάθηκα χθὲς στὸ θάνατό ἐνός βασιλέως... Παραστέ-
κομαι πάλι σήμερα στὸ θάνατό ἐνός μεγιστάνος τῆς γῆς... Ὡ, ἀκο-
τεῖνὸ πνεῦμα τοῦ θανάτου, εἶδε νὰ ἐνώσῃς μιὰ μέρα τὶς ψυχὰς μας
μὲ τὶς ψυχὰς τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ τοῦ κόμης Γα-
σπάρ μέσα στὸν Παράδεισο, ὅπου πηγαίνουν οἱ δίκαιοι καὶ οἱ
ἅγιοι...

Τότε ὁ γέρος ἀρχων, ποὺ φοροῦσε τὴ μαύρη βελούδινη στολή
καὶ φαίνονταν σὺν πρίγκηψ, ἔβγαλε τὸ χέρι του πρὸς τὸν ἀγνωστο
εὐπατρίδην καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὅποιος καὶ ἂν εἴστε σὲς ποὺ ἔρχεστε ἐκ μέρους τοῦ βασι-
λέως, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν μιλίαν σου, ὅμως, ἀλλὰ ἐμεῖς εἰ-
μαστε ἐκεῖνοι ποὺ θὰ πᾶμε νὰ συναντήσουμε πρῶτον τὸν προσφι-
λὸς μας φίλο, τὸν ὁποῖο τώρα κλαίει, ἐμεῖς ποὺ ἔχουμε τὴν ἴδια
μ' αὐτὸν ἡλικία καὶ εἴμαστε ὅμοιοι του...

Καὶ δείχνοντας μὲ τὸ χέρι του καὶ τοὺς ἄλλους εὐγενεῖς γιὰ
τοὺς ὁποίους μιλοῦσε, ἐπρόσθεσε, συνιτώντας τους:

— Ὁ κόμης Ροσεμόρ... ὁ βαρὼν Μοντανιὰ καὶ ἐγὼ ὁ πρεσβύ-
τερος ἀπ' ὅλους εἶμαι ὁ δοῦς Καζαλὸς...

Ὁ ξένος ὑποκλίθηκε καὶ μὲ φωνὴ πο-
λὴ χαμηλὴ, τὴν ὁποία ὅμως ὅλοι ἀκού-
σαν, εἶπε:

— Εἰμαι ὁ ἱππότης Πέτρος ντὲ Τε-
ράν, μεγιστάν τοῦ Μπαγιάρ...

Ἀκούγοντας τὸ ὄνομα αὐτοῦ ποὺ βῆκε
ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μετρούμενου ἀγγε-
λοφόρου, ὅλοι τὸν ἐκοίταζαν μὲ περιέ-
ρεια καὶ ψιθύροι θαυμασμοῦ ἀκούστηκαν.

Καὶ πράγματι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἦταν ἕνα
ἀπὸ τὰ λαμπρότερα τῆς μεσαιωνικῆς Γαλ-
λίας.

Ὁ ξένος τότε γιὰ ν' ἀποφύγῃ τίς ἐκ-
δηλώσεις τοῦ θαυμασμοῦ, ἔπινε τὸ νεαρὸ
βαρὼν Μονμορανσί καὶ ἀφίνοντας τὸ
νεκρικὸ θάλαμο κατέβηκε μαζί στὴ χα-
μηλὴ αἴθουσα.

— Ἰππότε, εἶπε ὁ βαρὼν, θὰ δεχ-
θῇτε νὰ σὰς φιλοξενήσουμε ἀπόψε στὸν
πύργο καὶ νὰ παρενρεθῇτε αὐριο στὴν
κηδεία τοῦ κόμης;

— Θὰ φύγω ἀπόψε, φίλε μου, ἀπάν-
τησε ὁ ἱππότης Μπαγιάρ, καὶ πρέπει νὰ
μὲ συνοδεύσετε... Ὅσο ὀλίγονε δίκαια καὶ
τιμὰ καὶ ἂν εἶναι ἡ λύπη σας δὲν πρέπει
νὰ παραδοθῇτε δολοκλήρος σ' αὐτήν...

Ὁ κόμης Γασπάρ δὲν κατέβηκε ἔσθες
στὴν τελευταία του κατοικία.

— Μὰ δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ μόνο καθή-
κον ποὺ μὲ κρατεῖ ἐδῶ, εἶπε ὁ νέος.

— Ἐγὼ καὶ κανέν' ἄλλο καθήκον;
— Ναι, ὑπάρχει σ' αὐτὸ τὸν πύργο
μιὰ δυστυχισμένη κόρη, μιὰ φτωχὴ ὄρφα-
νὴ τῆς ὁποίας εἶμαι μνηστήρ...

— Ἡ Ἀρτεμις Βιλλανδρῶ;

σμένο με πούπουλα ψεύδους. Διαρκής υπόθεσις ζωής. 'Ομοίωμα ανθρώπου, πασπαμένον και σαβασιμένον ζωοφάνως με όχραν αίσθησας και νοήσεως. Φιλολογικώς: Ραγιαμένο σταγονόμετρο δημιουργικής εκδήλωσης. «Κόκκινος μπερντέ», επί του όποιου φασματογραφούνται σκιά και δερικά σκέψεων, συναισθημάτων, φράσεων. 'Υψος: Λιτανευτική ανακομιδή λειψάνων. [Και έν γένει, κατά σμφασιακήν τεχνολογίαν εκφράσεως, άνεμολειοεμβολιοελάσεις]. 'Αράχνη—πεταλούδα—ποντικός. Εύγενικωτάτη μουσίτσα. Ειδώλιον. Πασσαδάκιον ψυχής. Πράσσον πνευματικότητος. Μέγας αυτοπλαστογράφος. Γρίπη όλων των ιδεολογιών, των τεχνολογιών και των ψυχομορφιών. Ψευδαίολη συζητήσεως...

Χαίρε, λοιπόν, εύγενικέ δυστυχή Ναπολέον, ιεροποιημένη μουχλα ώραιοπαθείας, άδω άδυντον ψυχισμού, σβυσμένη βωμέ θυσιών εις τον Μολόχ του Αίσθησιμου, καλλονικόν έρείπιον, παραχωμένον υπό τά πετρώματα του Χρόνου, επί του όποιου δέν δύνανται πλέον να γίνουν ανασκαφαί, φιλολογική Δράγα, διαρκώς ψευδεγκυμονούσα έργα, λογοτεχνικών και φιλοσοφικών απομύξωμα, όραϊον χάραγμα θανάτου, διακόσμητος και διάγλυφος σφραγίς φθοράς, έξω πλέον του αίσθητικο ένυμφος και ύμναϊον, άκηδευτον εύώδες πτώμα, επί του όποιου αί λαμπάδες της κηδείας των πόθων σου και των ιδεολογιών σου φασματογραφούν τά θλιβερά παίγνια των σκιών των φλογών των, όταν αΰται ανακινούνται υπό τον μυστικόν βαθύν στεναγμόν του κολασμένου πνευμάτος σου, το όποιον σύρεται δυνάμενον όπισθεν της αιωνίου καταδίκης του. Χαίρε λυπητερόν φώς ψυχής, ο όποιος ένόμισες ότι ήδύνατο να τάξης την πνευματικότητα όπισθεν αυτής, και αύτάς, κατά σειράν, όπισθεν του σώματός σου. Χαίρε σύ ο άνατραπέζης, διότι ήθέλησες να όπισθοβατήσης άπέναντι της δημιουργικής Έξελίξεως.

Χαίρε ευγενική άτομία ψυχής, χαίρε νεκροθήκη πλέον όρμων και παθήσεων. Χαίρε λαμπροβόλον έπικονίαμα εφηβείας, χαίρε ψυχισμού τεφροθήκη. Χαίρε ρόδον το μαρμένον, χαίρε κρίνε διάσηπτε από τά φθινόπορα των έτών. Χαίρε «Ραγιαμένο βάξο» σαρκικής ήσυχασσεως. Χαίρε χειμάνανθε, με όνειρον μόνον άρώματος πλέον. Χαίρε λιποθυμία ζωής. Χαίρε παραδοξώτατον τέρας νεογένοντος. Χαίρε άποχρωμάτισμα, άποσύμμα, άποσπόγγισμα, άποψύχισμα, άποτίναγμα, άποκλώστημα, άπορριμμα, άπόπλυμα ανθρώπου. Χαίρε θρύλε καλλονοπαθείας, πολύ κινδύλου και όπόπτου όμως κατά το περιεχόμενον και την ποιότητα. Χαίρε ο φαινόμενος ως να είσαι διαρκώς φορτωμένος, εις φοικώδες άλληλοτερίπλεγμα, τον σκελετόν των εύνοχησμένων πόθων σου. Χαίρε τραγικόν γέλασμα γαλήνης. Χαίρε ύποπτος αϊθρία πνευματικής έναρμόνισσεως. Χαίρε παραγμένη σκιά έμφύχου όντος, ή όποία διακυμαίνεται αγωνιάδους της τελευταίους φωφορισμούς του παρά το άνοιγμα του πνευματικού του λάκκου. Χαίρε πνευματικόν φθισιατρείον, Κεραμική ψυγιομορφία, ψυγειον συναισθήματος. Χαίρε Σπινάλογκα χαρακτήρος. ΑΜΗΝ.

Υ. Γ. Αί άλλαι δόσεις της Σμιαγραφίας άλλοτε.
Χ. Παπαντωνίου 'Ηλιόκαυτες

Χ. Π. Η.

ΜΙΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Σε προηγούμενο φύλλο μας έγγραψαμε για ποιό λόγο εξ αιτίας κάποιου Έλληνος που έκλεβε στα χαρτιά στο Παρίσι, τον Θεόδορον Άπουλον, έπληραν την όνομασίαν «Γρεκ» από τα 1685 εκείνοι που κλέβουν στα χαρτιά.

Η έθνική τιμή μας όμως άποκαταστάθηκε πριν από λίγες μέρες στο Παρίσι.

Ο Άθηναίος κ. Νέστωρ Βολασμάκης, που είχε πάει τώρα τελευταία στο Λονδίον, ανακάλυψε ο' ενός παλαιοβιβλιοπώλου ένα άρχαιο χειρόγραφο γραμμένο από κάποιον που τον έλεγαν Μούσγκριτς.

Ο Μούσγκριτς αυτός διηγείται πως τον καιρό που βρισκόταν στο Παρίσι, στα 1685 σκότωσε σε μια ρήξη ένα νέο Έλληνα και του πήρε τα πιστοποιητικά του. Ο Έλληνας αυτός λεγόταν Θεόδορος Άπουλος.

Με τα χαρτιά και με το όνομα του Έλληνος ο Έγγλέζος κατόρθωσε να κερδίσει την έμπιστοσύνη του στρατάρχου δε Βιλλερούα, που τον εισήγαγε στην αυλή. Εκεί έκανε τις κλεψίες του αποδίδοντας άνεκαθεν στον Έλληνα δήθεν χαρτοπαίκτην και εξ αιτίας αυτών κλεισθήκε στη Βασιλεία. Όταν επί τέλους, τον άπεφυλάκισαν γύρισε στην Άγγλία και έγραψε τα άπομνημονεύματά του, που πωσσαν τώρα στα χέρια του κ. Βολασμάκη.

Ο κ. Βολασμάκης επιμένει τώρα ότι δεν εινε Έλληνας αλλά Άγγλος ο κλέφτης στα χαρτιά.

Η Γαλλική εφημερίς που τα γράφει όλα αυτά, επιμένει πως από συνήθεια θα εξακολουθούν να λέγονται «Γρεκ» οι... χαρτοκλέπται!

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

(Χριστουγεννιάτικο διήγημα)

Τα μικρά λευκά παραπετάσματα κινήθηκαν, το κόκκινο παπλωμάκι γλίστρησε σιγά-σιγά στην άρχή, έπειτα γρήγορα και έπαισε κατά της και στο φώς του καντηλιού φάνηκε: το μελαχροινό προσωπάκι, μιά μικρή κόρη.

Κάποιο μυστήριο συμβαίνει στο σπίτι. Χωρίς άλλο τελείται το περιμένο μυστήριο του έορτασμού του 'Ησού, για το όποιο άραγε ήξερε αυτή, τον μικρό Χριστό του σπαργανωμένου και διαλωμένου άσ όρατες άσπρες τατίλλες και φορέματα να τριγυρισμένον από πολλές ανθρώπους γονατισμένους γύρω από μιά κόνη με χρυσόχαρτο...

Συννοός λοιπόν άπάνω στην ώρα. Η νύχτα εξακολουθούσε έλαμμι' όμως αυτή άκουγε ένα πνιγμένο ποδοβολήτο ανθρώπων που παύοντες στις μύτες, για να μην άκουσθούν. Φωνές κλανιάρες και λίγο παρήγορες έφταναν στ' αυτιά της, σαν θρήνοι σιγαλοί. Ποιός μπορεί να κλαίει έτσι γεννάται το παιδί του Θεού;

Ήταν ώρα ή είκόνα της μικρής μελαχροινής κόρης, που φανότα μέσα στα άσπρα τα παραπετάσματα, άπ' τα όποια κινείται με τα μυστικά, ορθάνοιχτα μάτια της, κι' ένέντωνε τ' αυτιά της με κάποια πονηρή περίεργεια.

Το μυστήριο θα γινόταν, φαινόταν μερδός στα μάτια της.

Θά έβλεπε τους τρεις. Μάγους που θα έρχόντουσαν από μακριά, από μακριά, να προσκυνήσουν το παιδί του Θεού και να του φέρουν γινώσματα και παίγνια και τόσο άλλα όδρα. Τι κρίμα που το άδερφάκι της, ο μικρός ο άγγονιστός, ήτο άρρωστος, και δεν θα μπορούσε να χαρή το λαμπρό άδεινο θέαμα. Πρέπει να έχη ύπομονη ως τον έλλο χρόνον.

Το καμένο το παιδάκι! Ποιό να ήταν τότε! Τό είχαν χωρίσει από αυτήν, γιατί ή άδελφή του ήταν κολλητική...κάτι πράγμα στο λαμπρό κακό πράγμα που το λένε άδερφάκι! Να είναι, άραγε, καλύτερα;

Στους διαδρόμους εξακολουθούσαν τα ψι-ψι και ή σβησμένες φωνές. Τα πόδια γλιστρούν χωρίς κίνησι, κάτι έκτακτο συμβαίνει την ώρα αυτή που περιμένεται ή μυστική στιγμή που θάρρη ο μικρός Χριστός. Πρέπει να μάθω!...

Έβγαλλε το ένα ποδαράκι έξω από τα κερβίτι της, έπειτα το άλλο, πέταξε το παπλωμάκι, και σιγά-σιγά πήγε στην κρεβατοκάμαρα του μαμακι και της μαμας. Ήταν σκοτάδι...Μα από τα τζάμια της πόρτας που ήσαν στη σάλλα, δειχνόσε φώς.

Από εκεί βέβαια θα έρχταν ο Χριστός. Και το μυστήριο που το βλέπει τώρα με τα μάτια ή δαλάνοιχα, το στόμα άνοιχτό, ή μύτη κολλημένη στο γυαλί της πόρτας άπ' τη σάλλα. Στη μισή της μαμας εινε στημένος και σκολιμένος με τατίλλες και χρυσά και άσημένα γαλόνια τριγύρω, με άσπρα άνθη, κάτασπρα, και έπειτα φώτα, πολλά φώτα, σαν να άνοιξαν ο ουρανός, κι' έφάνησαν όλα τα όστερα! Τριγύρω εινε γονατισμένα πολλά πρόσωπα κι' άλλα πρόσωπα μαζεμένα κοντά στο μπαλκόνι σιγοφιμυρίζουν...

Περίεργο πράγμα, αυτά τα πρόσωπα τα γνωρίζει. Εινε ο παππάς, ή γιαγιά, οι όθιοι, ή όθειες...και εκεί κάτω καθισμένη, με τα μάτια κρυφά μέσα στην κόνη, ή μαμά της...και κοντά στο θρόνο, σκυμμένος σαν άσ σέβας και λατρεία...ο πατέρας της.

Τον παιδισό πουναι κοιμημένο στην κόνη...μολς φαίνεται το κεφάλι του και τα χεράκια του στανρωμένα άπάνω στο στήθος του. Μάστο το κίτρινο κεφαλάκι το ήσυχο, το άκίνητο, εινε το άδελφού της, τον μικρό Άγιονιστινον, που τον ένόμιζε άρρωστο με γατριά, και με καταπλάσματα.

Αυτός ήταν ο Χριστός!...

Χωρίς να το θέλη, χωρίς να έχη συνείδησι τι έκανε, έσπρωξε την όρα και με τα γυμνά τα ποδαράκια της, το λευκό ποικαμμάκι της, τα πνιρά ματάκια της, το γελαστό στοματάκι της, βρέθηκε στη μέση της σάλλας κι' έφώναξε, μέσα στη σιωπή και τη μεγάλη λύπη.

Τόν είδα τον Χριστό! Τι όμορφος που εινε! Κ' είδε τα άδερφάκι της.

Ο μπαμπάς της την πήρε στην άγκυλιά του και την έπήγε γρήγορα γρήγορα στο κρεβατάκι της.

Ναι, ο Χριστός γεννήθηκε, της είπε σιγά, θλιβερά, με τα φώτα άδριο με τον Άγιονιστινον μας...Κοιμήσου τώρα...

Η μικρούλα κλεί τα μάτια της και σκέπτεται, όλο σκεπτεται...Με γιατί θα φύγη ο Άγιονιστινος; Γιατί!...

Δεν μπορεί να καταλάβη πως ο Άγιονιστινος πέθανε τη Χριστουγεννιάτικη αυτή νύχτα!...

Γ. Φερρέρια

Ο έρωας και ή πολιτική εινε ο δούλος της φίλας.

Κάρμεν Σίλβα

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΕΑ ΕΛΛΑΔΑ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

(Τραγουδιά κι' έθιμα της Καστοριάς)

Τα ήθη και τα έθιμα της Μακεδονίας, μοιάζουν πολύ με τα Έλληνικά, στις γενικές τους γραμμές, λιγώτερο με τα Βουλγαρικά και όλος διόλου με τα Σερβικά.

Θά περιορισθώμε σήμερα στα άγνωστα Χριστουγεννιάτικα έθιμα της Έλληνικής Μακεδονίας.

Από όλα τα μέρη, που ζωηρά τα Χριστούγεννα γιορτάζονται στην Καστοριά, το πρώτο ήθη παραμονής, όποτε σχηματίζονται διάφορες παρέες μικρών παιδιών, που γυρίζουν τα σπίτια με διάφορα όργανα του τόπου και τραγουδάνε τα κάτωθι περίεργα κάλανδα, τα όποια άπευθύνονται ιδιαίτερος σε έλο το φύλλο και τις ηλικίες:

Τών νεονύμφων άναλόγως του φύλου και της ηλικίας:

Απ' άγοντας άβγαίνουμε ο' ευγενικότα να πάμε.

Κυρά μ' κυρά μ' κι' άρχόνισσα, κι' άρχοντομαθημένη

Σε κάλσαν άρχόντισσε στην εκκλησία να πάμε.

Στα σπίτια που έχουνε μικρά παιδιά, τραγουδιέται το κάτωθι τραγουδι:

Ένα μικρό μικρούτσικο, σπορί-μαραγιάρι,

Για πλένε το για λούζε το για το σκολιό να πάη

Κι' ο δόσκαλος το καρτερέ, με τη χρυσή τη βέρα...

Α, βρε παιδί καλό παιδί, πούνε τα γράμματά σου;

Τα γράμματά μου είν' στο σκολιό, κι' ο νοδς μου στην άγάπη,

κι' ο νοδς μου παραπάρθηκε και πάει στις μαυρομάτες!

Στο τέλος κάθε τραγουδιού ύπόρχε ή έπικδοξ, που άπευθύνεται στη νοικοκυρά του σπιτιού για την άμοιβή των καλαντιστών. Η άμοιβή, ως επί το πλείστον γίνεται σε είδος:

Κάστανα, φροντουκία, ξελοκέρτα, καρούδια και κάτι κουλουράκια καρντοδοσολίστα, σε σχήμα μικρού περιστεριού που λέγονται «κουλάνια»...

Να κι' ή έπικδοξ:

Κάστανα καλά, καρούδια, στον παπά τα κεραμικά

και στη, παπαδάκι την πόρτα.

Για τους «διαβασμένους» γενικώς τα Κάλαντα εινε τα εξής:

Γραμματικός και λειτουργός, και ψάλτης κι' αναγνώστης,

έχει τον ορθάνο χαρτί, τη θέλασσα μελάνη.

Και το μικρό το δάχτυλο, κοντίλι όπου γράφει.

Και στήθηκε το δάχτυλο, και γύρην' ή μελάνη.

Κι' άλλάξανε τα σουχα του, τ' άσπρα και τα γαλάζια,

έβλαν και διαλάλησαν στις τρείς μεριές του Καστρον. (Καστοριάς).

Βρε στο Ντολεσά, βρε στο Τσοράι (γειτονιάς Καστοριάς)

βρε στην μεγάλη πόρτα... Φέρετε μουσικές, φέρετε όρσοις

και πλύντε τον άφέντη.

Στα σπίτια δε που έχουνε κορίτσια πάνω από δέκα χρονών, λένε τα εξής:

Εσά' χουν κόρη' εύμορφη, πανώεργα θνηγάτα,

την προζενουν για βασιλιά, την προζενουν για όργα.

Δεν θέλει γυιό του Βασιλιά, δεν θέλει γυιό του Ρήγ.

μόν' θέλει γυιό του Καπετάν, πόχει πολύ βλυσάδι (περιούσιον).

Έχει άμπελιά διόδικα, χωράφια δεκαπέντε

έχει και μύλων δεκαοχτώ, μύλων και μυλωνάδες...

Οι έργατες των γυναικικών, (ή

Καστοριά εινε πόλις των γυναικικών), την παραμονή των Χριστουγέννων, πάνε από το πρωί στα σπίτια των προϊσταμένων των, και φιλεύονται κάστανα, καρούδια, γλυκά και μαστίχα, και γλεντούν και τραγουδούν έως το μεσημέρι.

Το άπόγευμα εργάζονται λίγο κι' έπειτα κόβουν, όλο το δώδεκαήμερο της εργασίας των.

Στη Καστοριά, Χρούπιστα, Κλεισούρα, Νεσέσκα, Φλώρινα και όλη σχεδόν την Δυτική Μακεδονία, ο κόσμος μασκαρεύεται όλο το Δωδεκαήμερο!...

Στη Χρούπιστα τη νύχτα της παραμονής των Χριστουγέννων, όλοι οι κάτοικοι μένουν άγρυπνοι. Τα παιδιά έφοδιασμένα με μακρά δαυλιά, που πρέπει να τα βγάλουν άναμμένα από τη φωτιά γυρίζουνε όλα τα σπίτια, χτυπούν τις πόρτες δυνατά, με τις αυτοσχέδιες αυτές μαγγούρες και τραγουδούνε τα εξής:

Κολίττα, κοντίλινα, σούρου βασιλίνα.

Κοντό σκυλί μας έφραγε, καλή κουλουρα, δώσ' μας.

Να μην τσικίσω το θυρί, θύρα και παραθύρι

και θά σου πώ τα Κάλαντα Άθριο Χριστός Γεννάται.

Γεννάται και βαπτίζεται, στούς οδρανούς πηγαίνει.

Οι Άγγελοι τον χαίρουνται, και οι λαίμονοι σκάζουν

Και τα σίδερα σφραγιάζουν (!) και σεις καλά να ζήσετε

και τώρα και το χρόνο! Τα κάλαντα αυτά παύουν όταν σημαίνει ή καμπάνα του 'Ορθου της παραμονής.

Στην εκκλησία τότε πηγαίνουν μόνον τα κοριτσάκια, που έχουν ήλικία 5-17 έτών και ή παντερεμένες και μεταλαβαίνουν. Άντρες και κορίτσια μεγάλα, δεν πηγαίνουν. Οι άλλοι μεταλαβαίνουν των Χριστουγέννων το ι ρωί.

Το άπόγευμα της τρίτης ημέρας, γίνεται ο χορός των κοριτσιών στην νεγερική πλατεία και τό... νυφοδίαλεγμα!

Το άπόγευμα δε της τρίτης ημέρας, γίνεται ο χορός των κοριτσιών στην νεγερική πλατεία και τό... νυφοδίαλεγμα!

Η μασκαράδες όμως εξακολουθούν, όλην την έβδομάδα.

Ο κ. Χρυσός άπ' το 'Απέφαρι

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΜΕΤΑΞΩΤΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ

Μια πρωτοφανής μάχη έγινε στη Νέα Υόρκη πρό όλίγων ημερών, την όποιαν έπροκάλεσαν μερικά τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Ίδου το ιστορικόν της μάχης αυτής:

Ένα μεγάλο κατάστημα της Νέας Υόρκης έκανε όριστική διάλυσι. Και έπειδή έβιάζετο να έμπορεύηται τα έμπορεύματά του, έδήλωσε πως κάθε κυρία που θύ άγοράζε έμπορεύματα ενός δολλαρίου, θα έπαιρνε δωρεάν ένα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Για να στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

Εινε περιττόν να πούμε, ότι ή άπόρροπη αυτή δήλωση έπροκάλεσε πρωτοφανή συρροή ήθλητικόκοσμον στο κατάστημα που διελύετο. Τα τεσσάρτα μεταξώτες κάλτσες.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ "ΗΝΩΜΕΝΑ ΒΟΥΣΤΑΣΙΑ,"

ΑΦΩΝ Ι. ΓΕΩΡΓΑΝΤΗ

ΕΙΔΗ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ

Σοκολάτες εγχώριες—Ελβετικές—Φορμάκια. Φρουτάκια, Μαργών πα-
στιλλίτες φρούτων.

ΔΙΑ ΤΕΙΛΑ: βουτήματα, Κέικ 'Αγγλικόν—Διάφορα γλυκά.
Μαγάλη ποικιλία ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΩΝ δι' αραβόνας, γάμων.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΙ διὰ γάμων, βαπτίσεις, δεξιώσεις κλπ.

ΔΙΑ ΔΩΡΑ. Πορσελάναι—κρυστάλλα—σερβίτια ταινού και καφέ.
Πλουσιωτάτη ποικιλία 'Ιαπωνικῶν ειδῶν.

Πανσεάνια—κντία πολυτελείας.
Κουκλες—κασσέτινες.

ΑΘΗΝΑΙ Πανεπιστημίου 48. Τηλέφωνον 5 47

Soignez vos Cheveux
avec le

Pétrole Mahn

ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ

Προμηθευθήτε από
τὸ μοναδικὸν κα-

τάστημα

ΕΙΔΩΝ ΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

ΚΑΙ ΣΠΟΡΤ

Δ. ΚΑΡΑΜΠΑΘΗ

ΚΑΙ

ΑΔΕΛ. ΑΠΕΤΙΑΝ

ΣΤΟΑ ΦΕΞΗ 42 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΤΣΑΙ ΜΕΛΡΟΣ

Εἶναι τὸ καλλίτερον καὶ ὑγιέ-
στερον εὐφραντικόν. Εἶναι ἀνώ-
τερο ἀπὸ κάθε ἄλλο τσάι καὶ
ἀπλή παραβολὴ κατὰ τὴν παρα-
σκευὴν καὶ τὴν ποιότητα. Τὸ
τσάι Μελρὸς πωλεῖται μόνον
εἰς κντία καὶ πακέτα φέροντα
τὸ ἑνὸς τὸ σῆμα (μοναστήρι) μὲ
τὴν λέξιν κάτωθι:

MELROSE

Προσέχετε πάντοτε τὸ σῆμα
καὶ τὸ κίτρινον περιτύλιγμα.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος
Κ. ΚΑΤΣΑΡΗΣ
Σταδίου 40.—Αθήναι

ΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

ΚΟΥΣΤΟΥΜΙΑ - ΠΑΛΤΑ - ΚΑΜΠΑΡΤΙΝΑΙ

Ἀσυγκώνιστα εἰς

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ, ΜΟΔΑΝ

καὶ φθάνειαν

Η ΦΕΛΑΜΙΝ
SANDOZ

Πρὸς ταῦτα,
θεραπεύει, δι-
αίρει τὴν λι-
ουρῶν τοῦ
= ἡπατος.

Διὰ τὴν ἀρρώ-
σιν
= ἡπατος.

Ἐλαιοειδὴ, τῆρος, κ. λ. κ
Συνδυασθέντες τὸν ἱατρὸν σα,
Ι. ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ
Στοὰ Φέξη 128 — Ἀθήναι.

ΚΥΡΙΕΣ

Ἔχετε ὅπ' ὄρει σὰς εἶ μόνον μὲ τὴν

ΒΑΦΗΝ VAYBRY

ἡμπορεῖτε νὰ βάψετε μὲ ἐπιτυχία
καὶ οικονομία οἰονδήποτε ὄργανον.

Πωλεῖται εἰς τὰ Κεντρικὰ
Φαρμακεία

Χονδρικὴ πώλησις
Φαρμακείον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ὁμόνοια

ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ

"ΤΟ ΚΑΤΡΟΝ"

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 12-ΑΘΗΝΑΙ

= ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΣ ΠΟΙΚΙΛΙΑ =

ΔΩΡΑ ΧΡΗΣΙΜΑ

Κενδυλοφόροι Στυλὸ μὲ πένναν χρυσὴν 14 καρὰτ
Μάρκας Morrisson δρ. 400. Wyvern ἀπὸ δρ. 125 ἕως 400.
δρ. 175 καὶ ἐκίχρυσος ἀπὸ 30 ἕως 50 δρ. ἑκάστος. Ἀπαντες αἱ
μυση μελάνης αὐτομάτων, νεωτάτου συστήματος. Ἐλμεθὰ τὸ εἶδος
τον Κατάστημα ἐν Ἑλλάδι.

Μελανοδοχεῖα Μαύρα καὶ Ἀσπὰ κρυστάλλινα μὲ ἑλμὸν
ἐξαστημάτων αὐτῶν. Μελύβρια χρυσά, ἀργυρά. Κασσέτινες
τελείας, Ἀλμπουμ, Χαρτοφύλακες, Μπιμπλά, καὶ ἄλλα εἶδη
κομφοτεχνήματα, ἅπαντα ἐκλεγέντα προσωπικὰ
παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ μας ἐν Ἑνρώπῃ

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΜΑΣ ΚΑΙ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΤΕ

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ "ΚΟΣΜΟΣ," ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

Ὁδὸς Ἰ. Περαιτζόγλου 19. (Ἀρσάκειον)

BIENNEZIKON

4-ΟΔΟΣ ΠΕΡΙΒΑΛΩΣ-4

ΥΠΟ ΔΩΡΟΥ ΒΑΣΤΗ

ΚΥΡΙΑΙ,

Ἐξαιρεῖται τὰ σημεῖα τῆς κοινῆς
καὶ τῶν φρονιδῶν τὰ ὅποια
κινεῖ τὸ πρόσωπον σὰς ἡ
ΡΟΔΑΙΝΗ καὶ ἀπομακρύνει τὰ
φάνειαν τῶν ρυτίδων.

Ι. ΛΟΥΓΙΖΙΑΝ

Χειροθῆγος ὁδοντοστόμος ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Ἐπὶ τριετίαν εἰς Παρίσι
δάσας. Ὀλίγοήμερος καὶ ἀναισθη-
ραπεία πύθισαν στόματι καὶ
τῶν ὀδόντων, δυσκοιανὰ καὶ
τῆς ταχέως. 51 Γ' Σεπτεμβρίου

ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ

"ΤΟ ΚΑΤΡΟΝ"

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 12-ΑΘΗΝΑΙ

= ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΣ ΠΟΙΚΙΛΙΑ =

ΔΩΡΑ ΧΡΗΣΙΜΑ

Κενδυλοφόροι Στυλὸ μὲ πένναν χρυσὴν 14 καρὰτ
Μάρκας Morrisson δρ. 400. Wyvern ἀπὸ δρ. 125 ἕως 400.
δρ. 175 καὶ ἐκίχρυσος ἀπὸ 30 ἕως 50 δρ. ἑκάστος. Ἀπαντες αἱ
μυση μελάνης αὐτομάτων, νεωτάτου συστήματος. Ἐλμεθὰ τὸ εἶδος
τον Κατάστημα ἐν Ἑλλάδι.

Μελανοδοχεῖα Μαύρα καὶ Ἀσπὰ κρυστάλλινα μὲ ἑλμὸν
ἐξαστημάτων αὐτῶν. Μελύβρια χρυσά, ἀργυρά. Κασσέτινες
τελείας, Ἀλμπουμ, Χαρτοφύλακες, Μπιμπλά, καὶ ἄλλα εἶδη
κομφοτεχνήματα, ἅπαντα ἐκλεγέντα προσωπικὰ
παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ μας ἐν Ἑνρώπῃ

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΜΑΣ ΚΑΙ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΤΕ

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ "ΚΟΣΜΟΣ," ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

Ὁδὸς Ἰ. Περαιτζόγλου 19. (Ἀρσάκειον)

ΘΑΥΜΑ!!

ΘΕΛΕΤΕ νὰ κάμετε ἐκπληξιν εἰς τὴν σύζυγόν σας, τὴν ἀδελφήν σας, τὴν μνηστὴν σας, τὸ δῶρον νὰ εἶνε τὸ

"ΘΑΥΜΑ,"

πορσελάνης καὶ πρωτότυπον Παρισιανὸν ἄρωμα, τὸ ὅποιον ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἀναδίδει ἐξ διαφόρων εὐαρέστους εὐωδίας ἥτοι:

Ρόδα, ἰάσμι, ἰα, μαγνέλια, φιλύρα καὶ ἱριδα μὲ τὴν ἐλαχίστην ἀλλαγὴ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως.

ἢ Κρέμα ΑΦΡΟΔΕΡΜΑ μοναδικὴ διὰ νὰ προφυλάσῃ τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰς ἐπιδράσεις τοῦ χειμερινοῦ ψύχους, εἶνε

ἀρτιστὴ καὶ πλέον ἀβλαβὴς. ἢ ΑΦΡΟΔΕΡΜΑ. Μεταχειρισθῆτε τὴν χωρὶς κανένα δισταγμὸν, διότι δὲν περιέχει οὐδὲν ἐπιβλαβὲς συστατικόν, ἀλλὰ κατα-

μένη ἀντισηπτικῶς μὲ καθαρὰν δρυσιν εἶνε ἀρωματισμένη μὲ τὸ ΘΑΥΜΑ καὶ καθιστᾷ τὸ πρόσωπον νεανικὸν καὶ λεῖον.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕἰΔΩΝ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΠΕΛΙΑΣ, Ἀεωφόρος Συγγρού (δριπθὲν ἐργοστασίον Ἀπέργη καὶ Καίσαρη) ΑΘΗΝΑΙ

Κακοσυριοδικεῖον Πειραιῶς Ἀνακριτικῶν τμημάτων καὶ Πλημμελειοδι-
κειοῦ Πειραιῶς ὑποθέσεις ἀναλαμβάνει ὁ Ποινικολόγος δικηγόρος καὶ Πο-
λιτευτὴς Πειραιῶς: κ. Χαρ. Χαφελάμπους.

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νοταρᾶ 60, ἐν Πειραιεῖ,

ΕΦΥΓΑΝ
ΕΦΥΓΑΝ
ΤΑ
ΧΑΛΙΑ

ἀπ' τὴν Ἀσίαν καὶ ἤλθαν
στὴν Ἑλλάδα
Ἄν δὲν μὲ πιστεύετε ἐ-
λάτε ὅλοι σὰς στὴν ἐκ-
θεσὴν τῆς
« Ἑλληνι-
κῆς Ταπη-
τορῆς »
Δ. Ε. » Ὁ.

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΤΙΜΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΑ

ΑΝΔΡΩΝ 275 — 300

ΓΥΝΑΙΚΩΝ 250 — 300

122 ΑΙΟΛΟ 122

ΚΥΡΗ & ΑΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα
ΕΝΤΕΛΒΑΙΣ (EDEL-
WEISS) ἢ ὅποια δροσίζει
καὶ ἀπαλύνει τὸ δέρμα καὶ
τὸν Σάπωνα ΕΝΤΕΛΒΑΙΣ
(EDELWEISS) ἀνυπερβλή-
τον εἰς ποιότητα καὶ ἄρωμα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς τὰ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Χονδρικὴ πώλησις
Φαρμακείον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ὁμόνοια

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς
ἢ ἡμεῖς

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟΥ « ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ »

1) Ἡ « ΖΟΝΙΑ » διὰ τὸ Ἑσπερι-
κὸν δρ. 12, διὰ τὸ Ἑσπερι-
κὸν δρ. 20.

2) Ἡ « ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΗΓΑΛΟΥ
ΒΑΛΤΟΥ » διὰ τὸ Ἑσπερι-
κὸν δρ. 12, διὰ τὸ Ἑσπερι-
κὸν δρ. 20.

3) Ἡ « ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ » διὰ τὸ
Ἑσπερι-κὸν δρ. 12, διὰ τὸ Ἑσ-
περι-κὸν δρ. 20.

4) Ὁ « ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙ-
ΠΑΛΗ ΖΩΗ » διὰ τὸ Ἑσπερι-
κὸν δρ. 12, διὰ τὸ Ἑσπερι-
κὸν δρ. 20.

5) Αἱ « ΠΕΡΙΠΛΗΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡ-
ΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΑΩΝΟΣ ΠΥΜ »
διὰ τὸ Ἑσπερι-κὸν δρ. 12, διὰ
τὸ Ἑσπερι-κὸν δρ. 20.

6) Ἡ « ΠΑΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ »
διὰ τὸ Ἑσπερι-κὸν δρ. 12, διὰ
τὸ Ἑσπερι-κὸν δρ. 20.

7) Ἡ « ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ » διὰ
τὸ Ἑσπερι-κὸν δρ. 12, διὰ τὸ
Ἑσπερι-κὸν δρ. 20.

8) Ὁ « ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΥΚΟΛΑ-
ΚΑΣ » διὰ τὸ Ἑσπερι-κὸν δρ. 25,
διὰ τὸ Ἑσπερι-κὸν δρ. 40.

9) Ὁ « ΚΑΠΕΤΑΝ ΣΑΝΤΑΣΜΑ »
διὰ τὸ Ἑσπερι-κὸν δρ. 50, διὰ
τὸ Ἑσπερι-κὸν δρ. 80.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς
« Βιβλιοθήκης », ὑπάρχουσιν καὶ πο-
λλοὶ εἰς τὰ γράμματα τοῦ « Μπου-
κέτου » σκανιὰς καὶ χρονοδότες
ἀντὶ 400 δρακμῶν διὰ τὸ Ἑσπερι-
κὸν καὶ μίαν λίρας Ἀγγλίας διὰ
τὸ Ἑσπερι-κὸν, καθὼς καὶ ὁ δὲν
τέλος χρονοδότης ἀντὶ δρ. 250 διὰ
τὸ Ἑσπερι-κὸν καὶ μίαν λίρας
Ἀγγλίας διὰ τὸ Ἑσπερι-κὸν.

Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εἰς βά-
ρος τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὅ-
ποιοι παρακαλοῦνται μὲ τὴν ἀξι-
αν τῶν βιβλίων νὰ μᾶς ἐμψύχω-
σιν καὶ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

Μετὰ τὸ Μάϊον καὶ Τριμηνεὶον
καὶ παρὰ τὸ ἐξασπασθῆναι ἄλλα
ΠΩΛΕΙΤΑΙ αἰσθηδὸν ἱσχυρῶς
μὲν ἐκ 1500 πηχέων πρὸς δρμ.
125 ὁ τετραγωνικὸς πηχὺς. Πλη-
ροφῶραι Τυπογραφεῖον Σ. Στραύ-
γαλου δδὸς Λέκκα ἀριθ. 7.

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ

Θέλτε νὰ ἔχητε δέρμα καθαρὸν καὶ ἁ-
νὸν ρυτίδων, μεταχειρισθῆτε τὴν Κρέμα
ΚΡΙΝΟΣ, ἥτις εἶναι ἀβλαβὴς καὶ βαλ-
σμική, ἐξαιρεῖται τὰ σημεῖα τῆς κο-
σμεσεως καὶ τοῦ γήρατος. Κεντρικὴ ἀ-
ποθήκη Φαρμακείον Ν. Χριστοπούλου,
ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τὴν δο-
χεῖον δρ. 15 διὰ τὰς ἐπασχίας δρ. 20.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς τὰ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡ

πρὸ ἡρώδου. τὸ το σερνὸ
αὐτὸ. *Συμπύριον*

ΚΡΕΜΑ "PHYLLIS,"

Εἶνε ἡ ἀποκλειστικὴ σύστασις τῶν κορυφαίων δερματολόγων τῆς Ἑλλάδος.

